

Jdeme
do
finále

ŠKOLNÍ

Naše
nové
hřiště

ZPRÁVODAJ

ROČNÍK
2019/2020

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ZA ALEJÍ

ČERVEN
2020

Obsah

1.	ÚVOD.....	- 3 -
2.	PRVNÍ DEN PO ČASE - 25. KVĚTNA 2020	- 3 -
2.1.	1. A	- 3 -
2.2.	1. B.....	- 3 -
2.3.	2. A	- 4 -
2.4.	2. B.....	- 4 -
2.5.	4. A – ČÁST.....	- 4 -
2.6.	4. B.....	- 4 -
2.7.	5. A	- 4 -
3.	NÁVRAT 2. B.....	- 5 -
3.1.	CIRKUS – DOKONČENÍ PŘÍBĚHU	- 5 -
4.	4. A FOTOGRAFIE Z VÝUKY	- 6 -
5.	DEN DĚTÍ (NETYPICKÁ OSLAVA).....	- 7 -
6.	DEN ZEMĚ (PRÁCE Z DOMÁCÍCH HODIN INFORMATIKY VE 4. A)	- 7 -
7.	DEN MATEK VE 4. A.....	- 8 -
8.	GOTICKÁ OKNA VE 4. A	- 8 -
9.	M44 DEN MATEK.....	- 9 -
10.	M44 – DEN ZEMĚ	- 9 -
11.	5. A A M45 DEN ZEMĚ	- 10 -
12.	DEN MATEK 5. A A M45.....	- 11 -
13.	VÝTVARNÁ VÝCHOVA 5. A, 6. D, 7. B A 7. C	- 11 -
14.	KARANTÉNA	- 12 -
15.	JAK VIDĚLI DOMÁCÍ VÝUKU V 6. B.....	- 13 -
16.	6. B - DOPISY.....	- 14 -
17.	7. A – TAK VIDĚLI ŽÁCI DOMÁCÍ VÝUKU.....	- 16 -
18.	7. A CHARAKTERISTIKA – SLOHOVÉ PRÁCE.....	- 17 -
19.	7. C – NUCENÁ DOMÁCÍ VÝUKA	- 19 -
20.	7. C CHARAKTERISTIKA	- 20 -
21.	7. AC DOPISY	- 22 -
22.	8. B SLOH - POVĚST ZE SOVÍHO HRADU	- 25 -
23.	9. AB SLOH	- 27 -
24.	PŘÍPRAVA NA PŘIJÍMAČKY V 9. AB.....	- 30 -
25.	FOTOHERBÁŘ	- 30 -
26.	NAŠI DEVÁŽÁCI SE LOUČÍ.....	- 31 -

ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY ZA ALEJÍ 1072, UHERSKÉ HRADIŠTĚ

REDAKCE: SÁRA PODEŠVOVÁ (7.A), KAROLÍNA KOHOUTOVÁ (7.A),
VENDULA PTÁČKOVÁ (7.A), KAROLÍNA PRACHAŘOVÁ (7.B),
ANEŽKA BÍLOVÁ (7.B), BARBORA HLADIŠOVÁ (7.C)

ILUSTRACE: 1. STUPEŇ + 2. STUPEŇ

ČASOPIS PRO TISK PŘIPRAVILY MGR. A. NAVRÁTILOVÁ A MGR. K. PÁLKOVÁ

1. Úvod

Milí čtenáři Školního zpravodaje, čas se přehoupnul do posledních červnových dní. V běžném školním roce bychom měli za sebou uzavírání známek, těšili bychom se na výlety a prázdniny. Letošní červen je jiný. Školní docházka je nepovinná. 1. stupeň se mohl do lavic vrátit 25. května, druhostupňoví žáci tuto možnost získali 8. června.

Zpravodaj svým posledním číslem daného školního roku bývá naplněn články, které mapují spoustu akcí. Se školou se loučívají deváťáci, také budoucí žáci 2. stupně vzpomínají na stupeň první. Právě vycházející číslo je jiné – obsahem i formou – převážně je poskládáno podle tříd. Svou větší částí mapuje naši práci v domácí výuce, stává se tak trochu sborníkem prací. Bylo obtížné příspěvky získat. Velké poděkování patří všem, kteří se o výsledky svého snažení s námi podělili.

Přejeme všem krásné prázdniny. Ať již budou strávené jakýmkoliv způsobem, hlavně ať proběhnou ve zdraví. A školní rok 2020/2021 už mějme klasický – v lavicích, s povinnou školní docházkou, bez roušek a dalších omezení.

Váš Školní zpravodaj

2. První den po čase - 25. května 2020

2.1. 1. A

Děti byly zpočátku trochu zaskočené celým tím procesem u vchodu, ale ve třídě to z nich opadlo a byly to zase ty děti, které znám. Docela mě ale překvapilo, že všechna ta opatření (že budeme i přes přestávku ve třídě, že na obědě bude každý sám, atd.) braly velmi zodpovědně a přijaly to bez problému. Děti si dokonce samy připomínaly některá pravidla (odstupy, roušky).

Povídali jsme si o tom, jak se jim doma pracovalo. Někteří to hodnotili, že ve škole je to lepší. Někteří, že to mají tak půl na půl. Toť asi za první den vše, uvidíme, co přinesou další dny.

Markéta Kvasničková

2.2. 1. B

Přes počáteční zmatky s chodníkovým „štrúdlím“ a dezinfekcemi jsme se zdárně prokousali do třídy. Děti byly chvíli překvapené, že nemáme koberec a všechny věci jsou schované. Ale pak už z nich nervozita a obavy postupně opadaly. Komunitní kruh jsme zvládli v lavicích. Povídali jsme, kreslili, zpívali, i se trochu protáhli. Líbila se jim malovaná pohádka o drakovi Koronovi (od Verči a Lenky). Trošku jsme zabrousili do matematiky a ČJ - s tabulkami. Celkově mám z prvního dne dobrý pocit. Věřím, že snad i děti.

Rodičům jsem psala krátkou zprávu, že jsme dnešek zvládli. Posílají hezké zpětné vazby.

Radka Hučíková

2.3. 2. A

Většina dětí byla v pohodě, někdo se do školy těšil, někdo méně, ale nejvíc mě překvapila jedna odpověď na otázku, jak jste se měli – odpověď – byly to nejbáječnější prázdniny. Když jsem řekla, že to ale prázdniny nebyly, že ty nás teprve čekají a že doma měli plnit "úkoly", které byly posílány v TP, tak jen vykulené oči a reakce: "O-ou" 😊 😊.

Jinak všechno proběhlo v pohodě a v klidu, děti byly i docela disciplinované, co se týče hygienických podmínek a tak.

Jarmila Kuchařová

2.4. 2. B

Děti ze 2. B spolu s rodiči přišly vzorně na čas a všechny předaly požadované tiskopisy.

Včera dostaly přes mail rodičů dopis, kde bylo podrobně popsáno, jak vše bude od setkání probíhat, takže jsme byli za chvíli ve třídě.

Chovaly se tak, jako by se vrátily po víkendu. O dlouhém času doma se zmiňovaly jen stručně.

Přes meet jsme se pozdravili se 2. A, kde je jedna spolužačka, a s dětmi, které zůstávají doma. Všichni vypadali, že se cítí dobře.

S rouškami také nebyly problémy. Děti si dokonce hlídaly samy jakž-takž i rozestupy. Individuální sezení v jídelně jim prospělo - za 10 minut byly po jídle, a to většinu pokrmů snědly.

Jedna maminka poslala balíček šitých roušek pro děti, druhá maminka třídu zásobila hromadou omalovánek a fixů.

Lenka Koželuhová

2.5. 4. A – část

Naše mini skupinka byla nadšená z kde čeho :) Z malého počtu žáků ve třídě, z velké televize ve třídě, z pobytu v atriu, z hraní aktivit, ale nejvíc ji pobavilo si meetovat se zbytkem třídy, která je o patro níže.

Iva Brachtlová

2.6. 4. B

Budu se snažit, aby to vydrželo, ale mně bylo dnes se třídou bezvadně. Byl prostor pro všechny k mluvení, když nás bylo málo, děti byly hrozně hodné a hlavně jsem z nich měla pocit, že jsou vděčné, když se jim přímo ve škole věnuji, něco jim vysvětluji..... i když dnes se toho moc nestihlo, tak při tom málu, co jsme dělali, všichni aktivně pracovali. Určitě i s vidinou, že když práci zvládneme ve škole, nemusíme pak už trávit čas nad učením doma.

Veronika Straková

2.7. 5. A

Teprve jsme se oťukávali, trochu povídali, kreslili - nejvíc je doma bavilo hraní her na počítači, nejméně to, že se museli učit. Bavilo je také pomáhat s prací na zahradě, ale ne uklízet nádobí. Teprve postupně plánují, že v rámci slohu budeme něco tvořit. Hlavně jsou rádi, že mohou být se spolužáky.

Iva Švrčková

3. Návrat 2. B

25. května se do školy vrátilo 16 dětí z 2. B. Bohužel tak musela jedna spolužačku dočasně do 2. A. Pozdravili jsme se s ní alespoň přes meet. Když se 2. A zrovna neučí, zamáváme jí o přestávce z atrie.

S některými dětmi doma jsme se také pozdravili přes meet. Budeme se na všechny spolužáky těšit zase v září.

Jak vypadal návrat do školy? Ranní sraz před vchodem do družiny, dezinfekce a měření teploty při vstupu do školy i po přezutí a konečně vstup do třídy. Každý si sice sedl, kam chtěl, ale sám.

Nastalo vybalování všeho učení, které děti používaly doma. Teď už vše zůstane jenom ve škole. Roušky jsme ve třídě sundali, abychom si mohli sdělit svoje zážitky a dojmy z těch zvláštních prázdnin – neprázdnin. Zjistili jsme, že je fajn mít možnost chodit do školy, i když se nám dříve někdy nechtělo.

Druhý týden děti chodí už samy přímo do šatny a do třídy. Učení i přestávky si řídíme podle sebe tak, aby každý stihl svoji práci v klidu dokončit. Rodičům patří velká pochvala za to, že děti bez problémů pokračují v učení a dříve zadávané učivo umí. Nemusí tak odpoledne docvičovat na domácích úkolech. A když máme v hodině angličtiny paní učitelku na tabuli místo ve třídě, vůbec nikomu to nepřijde divné. Hodina přes meet probíhá jako kdykoliv jindy.

Naše dny ve škole jsou klidné a pohodové. Na chodbách nikdo nelítá a nekřičí. I oběd zvládáme v tichu a rychle, i když opět každý sám u stolu, jako v tramvaji (vlastně právě proto).

Družinu máme poněkud zvláštní – čtyři děti ve třídě, jen několik hraček. Aspoň má paní vychovatelka čas s dětmi tvořit a povídat si. Naštěstí zatím počasí přálo tomu, aby většinu času mohly trávit děti venku.

Toto zvláštní pololetí nás připravilo o společně strávený čas se všemi kamarády i o školu v přírodě, ale příští rok si vše vynahradíme.

Lenka Koželuhová

3.1. Cirkus – dokončení příběhu

Když už jsme přišli letos o cirkus Happy Kids, alespoň jsme si přečetli a podle sebe dovyprávěli příběh O krotiteli lvů.

O krotiteli lvů

Krotitel Krupička byl udatný muž. Měřil dva metry bez padesáti centimetrů a práskal bičem a fousama, až z něho šel strach. Ale krotitel Krupička necvičil psy, kdepak, on cvičil lvy s packami jako palcáty. Sám si je v dalekých krajích nalovil, sám je do cirkusu dovezl a zbytek cesty donesl a zavřel do klece.

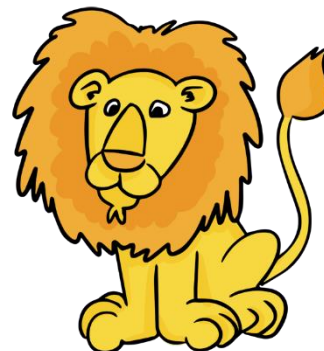
Když se zavření lvi vzpamatovali z prvního překvapení, zařvali na hory a lesy:

„Jen se k nám přiblíž na dosah tlamy, krotiteli, a budeš o hlavu menší!“

Jenže to neznali Krupičku. Podíval se jim pevně přímo do očí a lvi zkrotli jak po výprasku. Raději zakňourali:

„Nekoukej se tak na nás, my už budeme hodní...“

„Hodní nehodní,“ rozhodl nesmlouvavě Krupička, „poslouchat budete jako hodiny a cvičit, až se z vás bude kouřit.“

A už je hnál do manéže.
„Zastavit – stát!“ zavelel Krupička, ale lvi klusali dál. Dorozuměli se pohledem: „Budeme dělat, že neumíme česky.“

„Vyskočit na stoličky, teď!“

Lvi po sobě jenom zamžourali: „Budeme se tvářit, že jsme unavení.“ A lehli si.

Nadarmo jim Krupička předváděl, jak se vyskočí na stoličku a jak se na ní má vzorně sedět.

„Třeba je to na ně příliš jednoduché,“ pomyslel si Krupička, „třeba se urazili, že je podceňuju.“

Donesl obruč a domlouval lvům: „Když tuhle obruč pěkně proskočíte, dostanete něco na zub.“

„Já vím – zubaře,“ pošeptal lev lvu. „Ani nás nehne, jsme líní a línáme.“

„Však já si s vámi poradím,“ řekl si Krupička zavile. „Však já vám ukážu, že to dokážu!“

To se lehce řekne, ale podařilo se mu lvy přimět k cirkusáckým kouskům? A jestli ano, jak to provedl?

Dokončí příběh. (Nedokončené pohádky, Zdeněk K. Slabý)

„Místo toho, abyste to přeskočili, tak to podlezte!“ řekl krotitel Krupička.

Lvi byli líní a ani toto neudělali. Krupička už to nezvládl a řekl si, že bude cvičit něco jiného než lvy. Zavřel je do klece a šel pryč a nechal je dlouho samotné. Až přišel, lvi byli rádi, že někoho vidí. Krupička jim přinesl spoustu masa, špekáčky, řízky, šunku a uzeninu a lvi si řekli, že se s ním skamarádí. Nacvičili spolu skákání a nakonec to všem šlo. Až byl cirkus, lidé tleskali a krotitel Krupička byl na ně hrdý a měl je rád.

Jan Čoupek, 2. B

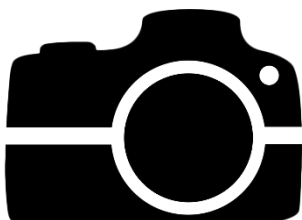
Krotitel Krupička se jim podíval do očí a zhypnotizoval je. A lvi ho začali poslouchat. A divákům se představení líbilo.

Štěpán Kaplan, 2.B

4. 4. A Fotografie z výuky

Při návratu žáků 1. stupně se ukázalo, že v některých třídách počet přihlášených převyšuje povolenou hranici 15. 4. A se tak rozdělila, část třídy dostala na starost paní asistentka Iva Brachtlová, která zdokumentovala výuku pomocí fotografií.

5. Den dětí (netypická oslava)

Dětský den ve 4. A – 2. Všichni si to užili a oslavili.

Iva Brachtlová

6. Den Země (práce z domácích hodin informatiky ve 4. A)

Den Země

Naše Země má svátek!

Přijď jí také popřát.
Budeme sadit stromky, ať se nám líp dýchá.

Kdy: **středa 22. 4. 2020**

Kde: **Smetanovy sady u Slovácké budy**

Sebou: dobrou náladu a chuť pomáhat
Ostatní zajištěno.

Těšíme se na Tebe!

DEN ZEMĚ

JIŽ 50. VÝROČÍ

22. 4. 2020

NEBAVÍ VÁS BÝT DOMA!
U NÁS SI UŽIJETE VELIKOU ZÁBAVU!
10.00 – 22.00
FC Slovácko Uherské Hradiště

ZVU VŠECHNY SPOLUŽÁKY NA DEN ZEMĚ.
PŮJDEME DO LESA A NA RŮZNÝCH MÍSTECH ROZSÁZÍME KYTIČKY A
STROMČEKY.
ABYCHOM MĚLI DOST KYSLÍKU PRO CELÝ SVĚT, PROTOŽE JE PRO NÁS
DŮLEŽITÝ.

KDY: 22. DUBNA 2020

KDE: V KUNOVSKÉM LESE

V KOLIK: 13.00

7. Den matek ve 4. A

Přání pro maminky – vytvořeno v informatice

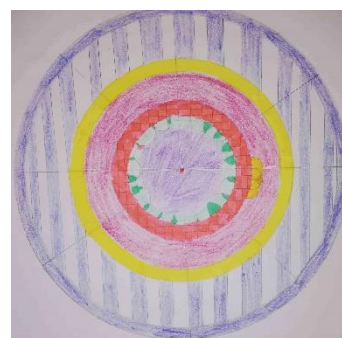
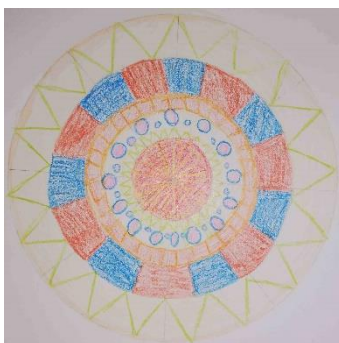
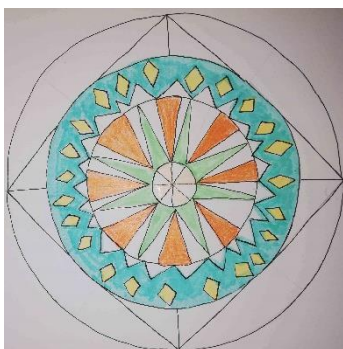
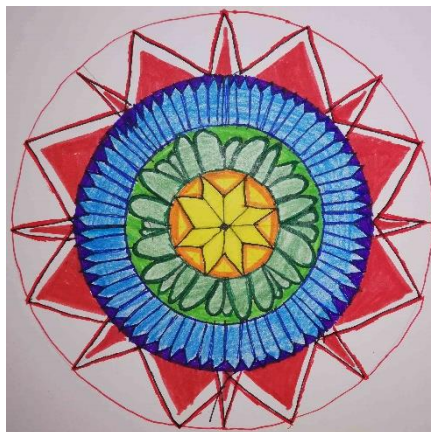
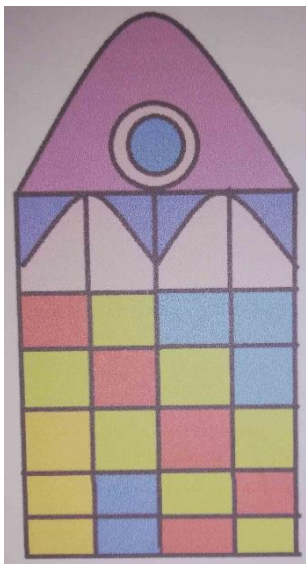

Maminko, všechno
nejlepší k MDŽ

8. března

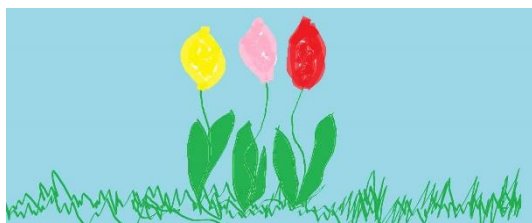
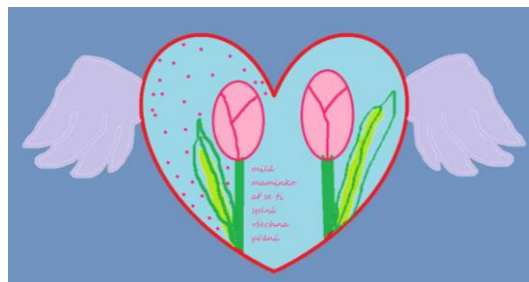

8. Gotická okna ve 4. A

9. M44 Den matek

Maminkám přály i děti v montessorri třídách.

10. M44 – Den Země

V montessorri třídách si také připomněli Den Země.

DEN ZEMĚ

V tento den 22.4.1970 se poprvé konala kampaň v USA za ochranu životního prostředí.

Tento mezinárodní den se koná každý rok ve stejný den, v České republice od roku 1990. Konají se různé akce např.: jarmarky, festival, koncerty, sportovní hry, akce i pro děti, sbírání odpadu v lesích a kolem řek.

Je pro celý svět důležité si pořád připomínat, že příroda se musí chránit a musíme jí pomáhat.

11. 5. A a M45 Den Země

Znovu Den Země, znovu práce z informatiky.

Den Země

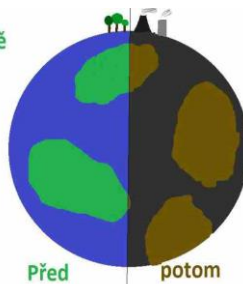
V Uh.Hradišti od
13:00 v Kunovském
lese

Den Země je každoroční celosvětová událost organizovaná 22. dubna a zaměřená na propagaci a podporu ochrany životního prostředí.

Chtěla bych všechny lidi poprosit, aby neničili přírodu a neházeli odpadky na zem. Příroda není odpadkový koš. Hodně lidí si jí neváží a doufám, že vy mezi nimi nejste. Dokud lidé nebyli tak moc na sociální síti a neničili přírodu, tak byla nádherná a lidi spolu komunikovali normálně a ne přes WhatsApp nebo něco takového. Prosím važte si té přírody.

Den Země

Den Země

22. dubna

JE DŮLEŽITÉ:

TŘÍDIT ODPADKY

NEODHAZOVAT SVINSTVO A VAJGLY VENKU

NEKOUŘIT

NEPLÝTVAT JÍDLEM

NEKUPOVAT SI ZBYTEČNÉ VĚCI, KTERÉ STEJNĚ
KONČÍ V PEČI

22. dubna 2020

. Den Země je celosvětový svátek, který se každoročně slaví 22. dubna. Celý svět si v tento den připomíná ekologické otázky a dopady chování člověka na životní prostředí.

. Tato tradice vznikla již v roce 1969 na konferenci UNESCO v USA. Od roku 1990 se ke slavení svátku přidal celý svět a 22. duben byl prohlášen za Mezinárodní den Země. Dnes je největším nenáboženským svátkem, který slaví společně lidé na celé planetě bez ohledu na svůj pohlaví, věru nebo národnost.

. Po celém světě se konají jarmarky, festivaly, pochody, soutěže, koncerty, úklidové práce a jiné aktivity na tisících místech.

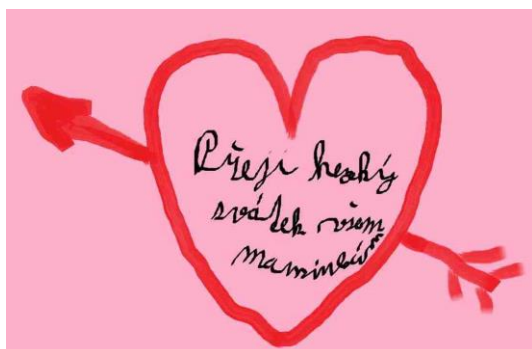
Pozvánka na den země

22.4.2020 vás zveme na den země na
základní školu ZŠ Za alejí ve 15:00.

12. Den matek 5. A a M45

Druhou květnovou neděli měly naše maminky svátek.

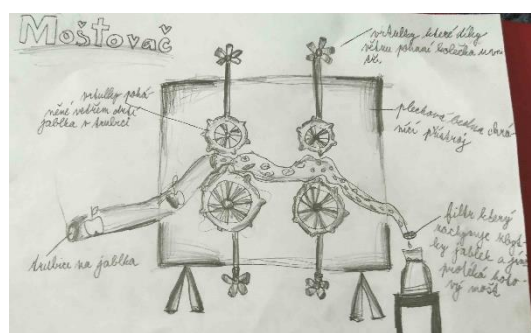
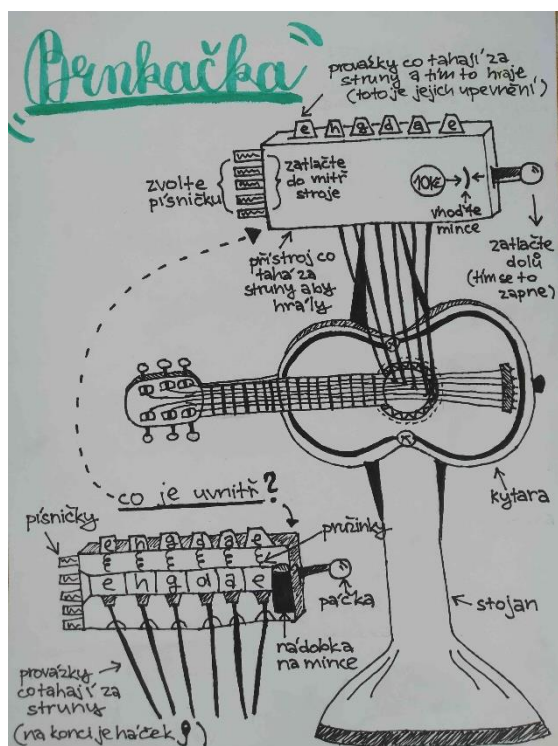
DEN MATEK SE SLAVÍ V KVĚTNU,
KDYŽ KYTKY ROSTOU JAKO ZE SNU.
NATRHEJTE KYTIČKU
PRO MAMKU A BABIČKU!

AŽ TU KYTKU NATRHÁTE
MAMINCE JI S ÚCTOU DÁTE!

13. Výtvarná výchova 5. A, 6. D, 7. B a 7. C

Žáci měli za úkol vymyslet vlastní vynález, kterým by přispěli k lidskému pokroku a představit ho prostřednictvím technické kresby s popisky.

14. Karanténa

Hodnocení domácí výuky žáky 2.A.

V době Covidu-19 se mi doma líbilo, protože jsem nemusela brzy vstávat, hodně jsem si hrála. Ale doma vadilo to, že babička na nás přísně dohlížela, abychom splnily všechny školní úkoly. Do školy jsem se těšila, slyšelo se mi po spolužácích a po paní učitelce. A je dobré, že jsem už ve škole.

Doma jsem se každý den učila. Ve škole to je super. Doma u babičky je dvoupokrová postel. Do školy jsem se moc těšila.

Doma mě to nebavilo. Začali jsme pracovat na zahrádce.

Doma mi bylo smutno po paní učitelce a dětech. Hrála jsem si se psy. Jezdili jsme na chalupu do KřM.

mělo se dobře.
a dodatek budu ve 3. třídě
dělávat chodit sám.

V karanténě to bylo nuda.
Ale na to že jsem mohla psát.

Měla jsem se dobře.
Chyběli mi kamarádi
ale vždycky si na ně
vzpomenu.

Doma mě to bavilo.
Do školy jsem se těšila.

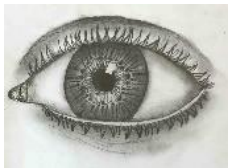
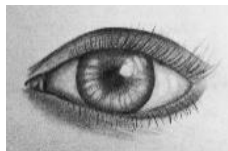
28. května 2020
Aprázdňinách jsme chodila
ven na písek. Většinu čas
u jsme byla doma ne-
bo na zahrádě. S bráchou
jsem stavili bunkr v š-
ríku. Chodila k tatovi do
práce. Stavili jsme moje
a bráchovi narozeniny.

Já jsem byl doma celý den
jsem něco dělal.

15. Jak viděli domácí výuku v 6. B

Koronavir tady řádí,
komplikuje moje mládí.
Místo do školy chození
mám domácí učení.
Ze školních lavic se ticho nese,
rosteme jako dříví v lese.
Když se nuda vzduchem nese,
venku v biotopu koupeme se.
Kolo, les a koupání,
všechnu nudu zahání.
Jak v tomhle stíhat termíny odevzdání,
když venkovní radovánky nám v tom brání?
Alfréd Blaha, 6. B

Domácí učení mučení

Kvůli tomu covidu
není škola v dohledu.
Nemůžeme nikam jít,
ale v hodině můžeme jíst.
Na meetu se setkáváme,
docela to uznáváme.
Práce tak akorát máme,
snad se doma nezblázníme.
Viktor Ferfecký, 6. B

Plusy a mínusy domácí výuky v 6. B

+ nemusím brzy vstávat a spěchat do školy
+ můžu hrát na PC
+ mám víc volného času
+ můžu jít později spát
+ mám housle jen 30 minut
+ mám dobré obědy
+ trávím víc času s rodinou
+ seberealizace
+ čas na přemýšlení
+ mohu si vybrat libovolný předmět
+ můžeme při učení jíst a pít
+ je jedno, jestli školu děláme dopoledne nebo odpoledne
+ učím se svým tempem
+ nechodím do školní jídelny
+ je to rychlejší
+ zápisy se lepí
+ nemám domácí úkoly, protože jsem doma
+ nemusím dojíždět
+ nemusím vůbec vycházet z domu
+ nemusím se moc upravovat
+ můžu si udělat i volný den
+ mám více času na zvířata
+ doma není tolik hluku jako ve třídě
+ můžu si vyběhnout na zahradu a zůstat na trampolíně

- chybí mi kamarádi
- nemůžu do cimbálky
- láká mě dělat vše ostatní jen ne školu
- někdy nás to ani nebaví učit se doma
- nemůžeme se vídat s kamarády a spolužáky
- chybí mně učitelé
- chybí mně různé školní akce
- stýská se mi po naší školní knihovně, když si tam čteme v literární výchově
- někdy je to strašná nuda
- i pro rodiče je to zátěž – mít nás celé dny doma
- stávám se moc línou
- nemůžu běhat po škole
- musím se starat o sestru
- nemáme tělocvik
- je to těžší učit se sám
- nevím, kdy jsou meety s různými předměty
- není to jako normální prázdniny
- někdy se nedá učivo pochopit
- nemůžu se stýkat s prarodiči
- nemůžu dělat koníčky
- rodiče nám nemůžou poradit tak jako učitelé
- meet nestačí k tomu, abychom se viděli
- z některých předmětů máme hodně úkolů
- chybí mi sociální kontakt
- nesoustředěnost
- musím nosit roušku

16. 6. B - dopisy

Ahoj Pepo!

Zdravím Tě z karantény.

Většinu času doma nyní věnuji učení. Každý týden se snažím udělat co nejvíc úkolů v pondělí a v úterý, abych měl po zbytek týdne převážně volno. Někdy je toho ale hodně a mně se nedaří plnit plán tak, jak jsem si stanovil. Zvládnout nové učivo je často náročnější, protože mi ho nemá kdo vysvětlit. Ještěže máme on-line hodiny, ve kterých se prostřednictvím webkamery setkávám s učiteli a spolužáky přes internetový portál. Je bezva je vidět alespoň takto. Ale ať to zase nevypadá, že mi na nic jiného nezbyvá čas. Od učení si dávám relax u her. Nejčastěji hraju na xboxu cupheada. Chodím také lovit pokémony. Večer si často pouštíme filmy. A jak se daří Tobě? Stýská se Ti po škole? Nezapjdeme někdy spolu na zmrzku nebo nechceš se za mnou zastavit? Měj se fajn a ozvi se mi.

Alfréd

Alfréd Blaha, 6.B

Milý Petře,

zdravím Tě po delší době. Dlouho se jsme se neviděli, tak Ti píši aspoň pár řádků. Bohužel nemůžu jít do školy, protože nastala velmi nezvyklá situace v celém světě ohledně koronaviru. Měla jsem hodně plánů a bohužel zatím nemůžu jít nikde. Snad to nebude trvat dlouhou dobu.

Chci se s Tebou aspoň podělit o mé denní rutinu v těchto nelehkých dnech. Mám teď jiný režim a musela jsem se přizpůsobit těmto okolnostem. Každé ráno vstanu a jdu rovnou na on-line výuku. Máme každý den nějaké vyučování. Nejvíce mě baví čeština a angličtina. Paní učitelky jsou skvělé a hodiny mě s nimi baví. Pak se upravím a nakrmím zvířata. Mám doma takovou malou ZOO. Máme doma například kocourka Ponožku, želvu Lentilku, králíčka Honeycookie a spoustu rybiček v akváriu. Potom si píši domácí úkoly a provádím pokusy z fyziky. Po učení relaxuji u počítače a mobilního telefonu. Pomáhám mamince s přípravou jídla. Rády vaříme skvělé obědy, které jsou opravdu velmi chutné. Nejvíce mám ráda svíčkovou omáčku, kuřecí steak s hranolky a boloňskou omáčku s těstovinami. Jelikož hodně sedím u počítače, tak mám skvělou cvičební sestavu zaměřenou hlavně na břicho a nohy. S nastávajícím večerem se jdu umýt a spát. Takhle je to u mě každý den. Jak vidíš, tak se rozhodně nenučím a stále mám co dělat.

Pozdravuj svoji sestru, doufám, že je taky v pohodě. Moc se těším, až se zase uvidíme a sdělíme si vše osobně.

Měj se hezky a těším se na setkání.

Markéta

Markéta Litošová, 6.B

Zdravím Tě!

Matyáší, píšu Ti z domova u nás v Tučapech, kde se teď stmívá.

Napíšu Ti můj plán na prázdniny, abychom se někdy mohli o prázdninách sejít, tak Ti řeknu, kdy mám volno a kdy ne. Momentálně nevím, co budu dělat na začátku prázdnin, ale budu improvizovat. Určitě si půjdu zaplavat v našem bazénu a dost možná pojedeme k naší babičce, kde budeme pomáhat na zahradě a všude možně a budeme se dívat na filmy, protože babičku baví se dívat na filmy. Určitě si pozvu kamarády nebo někam pojedu ke kamarádovi, protože během toho, jak jsme nemohli chodit do školy, tak jsem nikoho nepotkal, takže bych někoho potkal a pokecal.

Dost možná budeme chodit na fotbalové hřiště s mým kamarádem Radimem tady z Tučap. Budu chtít jezdit za rodinou (tety, strýcové), které jsem dlouho neviděl a neslyšel. Na začátku srpna pojedeme s tatškou, s mamkou, se sestrou, s babičkou, s dědou, s tetou, strýcem a malou sestřenkou na Lipno, kde jsme byli o jarních prázdninách, ale teď tam nepojedeme lyžovat, ale budeme plout na kajaku a na člunu. A jestli nevíš, Lipno je přehrada, takže tam je velký prostor plout. Na konci prázdnin pojedeme zase k babičce, protože tatka bude chodit do práce a mamka jde do školy. Dost možná pojedeme na výlet, ale nevím.

Jak skončí prázdniny, těším se, jak zase normálně půjdeme do školy a setkáme se.

Tvůj kamarád Kuba

Jakub Kohout 6.B.

Zbyňku,

Zdravím Tě ze svého domova a píšu Ti o tom, co mě čeká během prázdnin.

Tyto prázdniny budou velmi české, protože ve světě je pandemie. Sice opatření se u nás rozvolňují, ale na dovolenou k moři nepojedeme. Upřímně, jsem zvyklý na all inclusive, ale to letos nebude v hotelích možné. Lepší situace bude zřejmě v srpnu, ale to už mamka nemá dovolenou.

Tento rok jsme chtěli jet k Balatonu do Maďarska. Nejprve jsme si ubytování rezervovali, ale sešlo z toho. Pak se řeklo, že by nebyl špatný nápad opět náš oblíbený Tunis, ale korona prostě rozhodla, že tak daleko nikam.

Tento víkend jedu na chatu s tatškou a příští taky. O prázdninách tam strávím ještě jeden týden. Jedu na 7 dní na vodu, sjíždět řeku Otavu. Hned po návratu z vody se chystám na týden do Jeseníků. Měli by poté přijet moji bratřenci z Prahy, na které se vždy hodně těším. Zřejmě pak společně s babičkou pojedeme i s klukama do Jizerských hor. Nějaký ten den bych rád strávil i doma, jezdil se koupat na štěrk a koupaliště, protože ke konci prázdnin jedu na tábor na Žitkovou, kde to bývá super. Poslední dny už bude příprava do školy.

Zbyňku, doufám že se o prázdninách ozveš a oslavíme spolu moje narozeniny, které mám v srpnu. Doufám, že se potkáme i jinde než na playstationu. A ozvi se! Užij si prázdniny i Ty a pozdravuj rodiče.

Viktor

Viktor Ferfecký, 6.B

Milá paní učitelko,

zdravím Vás z domova zpoza počítače. Moje slohová práce nebude asi podle mého a Vašeho očekávání. Řeknu důvod. Dnes, když jsem otevřela soubor a když jsem chtěla dopsat můj SKORO dopracovaný dopis, jsem zjistila, že se mi má práce vymazala. Takže to nebude podrobné, jak jsem chtěla, ale snad to nevadí.

Upřímně, ráda bych se vrátila do školy z toho důvodu, že mě to doma nebaví. Hlavně to učení, protože je přece jen lepší, když vám to učitel vysvětlí. Ano jsou sice videokonference, ale mně se často počítač seká, a tak mně víc vyhovuje, když mi to učitel vysvětluje naživo. I mezi kamarádkami, přestože je možnost video hovoru, tak je pro mě lepší si popovídat z očí do očí. Proto jsem velice ráda, že už půjdu 15. 6. do školy, protože učení stylu doma mě nebaví. Podle mě si většina dětí v ten první den domácího vzdělávání řekla, že to bude super, že to bude něco

jako prázdniny, protože toho učení bylo ze začátku málo a bylo to takové spíš opakování, ale potom časem to bylo těžší a těžší. A ani nevím, jestli mi ten čas utekl rychle, anebo plynul pomalu, ale určitě se toho dost během korony změnilo Tak například Eliška Machálková má delší vlasy, a já je mám zase ostříhané na krátko, prostě na mikádo☺ A taky jsem si začala ZASE hrát s některými hračkami, protože mám mladší šestiletou sestřičku a ta mě občas otravuje, abych si s ní hrála. A začala jsem rozvíjet moje výtvarnické umění. Společně s mou sestřičkou

vytváříme pro poníky a jiné hračky domečky a tak. Například jsem si vzala krabici, vystříhla do ní díru a dala do otvoru misku, aby to vypadalo jako bazén, pak jsem do zeleného papíru vystříhla díru stejně velikou jako bazén a přiložila na krabici. Potom jsem s mou sestrou vyrobila z tvrdých papírů domeček a položila ho na ten papír, který představoval trávu. A do bazénu (pro mě je to tedy spíše rybníček, ale pro mámu a sestru to je bazén) jsem dala nějaké proužky modré látky, aby to imitovalo vodu. Aby nešla vidět krabice, tak jsem na ni dala nějaký krátký

zelený starý ubrus, který mi půjčila maminka. A pak jsme s mou sestřičkou vyrobily ještě další nábytek, a tak vytvořily docela hezký pokojíček s dvoupatrovou postelí, sedačkou a poličkou, kde byla televize. Ani jsem nevěděla, jak jsou různé staré útržky papírků a jiných takových zbytků užitečné. Ještě dnes asi budu něco vyrábět. Moc se těším na pátek 5. června,

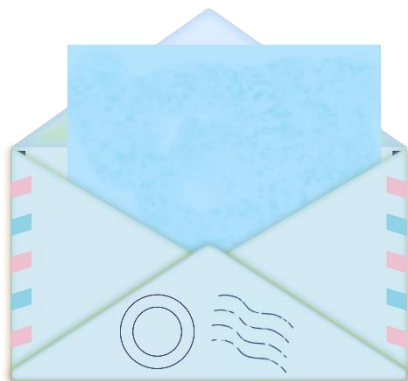
protože to budu mít 13. narozeniny a v sobotu 6. června mám oslavu s kamarádkami. Bude to spíš takové setkání 4 lidí, ale my to nazýváme jako oslavu. A v pondělí 8. června mám oslavu s rodinou. Nikdy by mě nenapadlo, že mým velkým narozeninovým přáním bude se vrátit do školy ☺.

Paní učitelko, těším se, až se potkáme a pozdravíme ve škole☺

Mějte se krásně.

S pozdravem Filoména Malenovská

Filoména Malenovská, 6.B

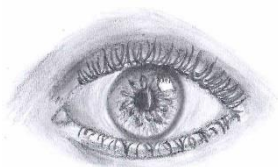
17. 7. A – tak viděli žáci domácí výuku

Sedíme doma s telefonem
škola je až za rohem.

Učení zvládáme jen tak tak,
maminka mi věty pomůže napsat.

Babiš uklidňuje všechny
a Piráti dělají neplechy.

Venku nosíme roušky
a hurá nakoupit pro staroušky.
Natali Žák, 7. A

Plusy a mínusy domácí výuky – 7. A

- + mohu si sám zorganizovat čas
- + líp se najím než ve škole
- + můžu se déle vyspat
- + můžeme si vybrat, který předmět se budeme učit
- + můžeme se učit v pyžamu
- + mám více času si čist
- +učivo stihnu udělat rychleji než ve škole
- + můžu mít přestávku, kdy chci
- + výletování
- +více strávený čas s rodinou
- +když zrovna nemám náladu na matematiku, dělám něco jiného
- + míň testů
- + bez každodenního ježdění autobusem do školy
- + můžeme dělat úkoly a volat přitom s kamarády
- + nemusíme si chystat věci
- +můžu ležet v posteli
- + můžu jíst u učení
- + lepší známky
- + domácí prostředí
- + můžu se víc věnovat domácím mazlíčkům a rodině
- + mám nová sluchátka
- + mám spoustu času na věci, na které bych čas normálně neměla
- + mám více času sama pro sebe
- + chodím později spát
- + můžu dělat víc věcí naráz
- + můžu se učit kdykoliv bez ohledu na to, kolik je hodin
- + alespoň do 10 lidí se vidět s kamarádkami
- + mít vyplou kameru

- nenaučím se toho tolik jak ve škole
- nevidím se s kamarády
- méně pohybu
- žádné školní akce
- skoro žádné známky
- ve škole se líp soustředím
- doma mě rozptyluje spousta věcí
- doma mě nebaví se učit
- učivo se lépe naučí od učitelů
- s mojí sestrou se to nedá vydržet
- musím si hlídat, co kdy odevzdat
- více domácích prací
- více úkolů do matematiky
- více tréninků
- musím se přihlašovat na volání brzy ráno
- nemám přestávky jako ve škole
- jsem doma sama bez mých spolužáků
- časté a zbytečné videohovory
- víc učiva než ve škole
- vůbec se mi do toho nechce
- rodiče mají až moc velký přehled, co doma dělám a co ne
- když něco nechápu, tak mi to nikdo nevysvětlí do dalšího týdne, co máme videohovor
- už i učení je větší zábava než učení doma
- termíny na úkoly
- nemám stále kopírku, musím vše psát, pokud mi to nenatisknou učitelky
- když se učím bez hovoru, nemůžu se zeptat učitelky
- moc dlouho neudržím nad učením pozornost
- nudím se
- nezapamatuji si toho doma tolik jako ve škole
- chybí mi asistentka
- tečou mi nervy
- chybí mi kamarádky a někteří vyučující
- moc volnosti vede k tomu, že se mi nechce dělat nic
- není taková sranda jako ve škole
- nejspíš, jak se začne normální škola, si toho moc pamatovat nebudu
- je to těžší, protože učivo musíme pochopit sami
- doma se mi hůř pracuje, protože nemám takovou motivaci jako ve škole
- domácí práce – vysávání
- nemůžu vidět celou třídu, paní učitelku a Janičku

18. 7. A Charakteristika – slohové práce

Pro svou charakteristiku jsem si vybrala svou sestřenicí Terezku. Vybrala jsem si ji, protože je mým hodně blízkým člověkem a jsme jako sestry.

Terezka navštěvuje stejnou základní školu jako já a je o dva roky mladší. Nemá žádného sourozence stejně jako já, vlastně i proto jsme si tak blízké.

Na první pohled si všimnete její velmi štíhlé sportovní postavy a dlouhých blond vlasů, které jsou vždy upravené do nějakého pěkného účesu. Z jejího obličej se na mě skoro vždy usmívají velké modré oči a moc ráda mám také její dolíčky ve tváři. Terezka se ráda obléká do delších mikin, které kombinuje s legínami všeho druhu.

Někdy je velmi pečlivá, ale občas dělá věci moc rychle. Ve škole patří k nadprůměrným žákům. Ve volném čase se věnuje závodnímu aerobiku. Terezka je velmi sportovně založená, když nemá aerobik, tak cvičí i doma. Kromě toho navštěvuje soukromé hodiny angličtiny.

Jejím snem je být magistrou v lékárně.

Věřím, že se jí tento její sen vyplní, protože se vždy snaží dosáhnout svého cíle.

Terezka často působí velmi vesele a mile, ale umí se i pořádně urazit. To vždy na ní poznám na první pohled. Její tváře se nafouknou, dolíčky zmizí, poskočí jí culík a pak se mnou chvilku nemluví. Její uraženost však nikdy nemá dlouhého trvání. A já to vím...

Terezka se přátelí se spoustou dětí ze školy i z aerobiku. Často hlídá i malé děti, protože je má ráda.

Terezka ráda a nezištně pomáhá nejen mně, ale i ostatním kamarádům. Dá se říct, že má srdce na dlani. Ale někteří kamarádi tuto její vlastnost zneužívají a v tu chvíli přicházím já, abych jí pomohla dát věci do pořádku. Terezka je velmi citlivá a spoustu věcí si bere moc vážně.

S Terezkou spolu trávíme spoustu času, protože naše rodiny spolu jezdí i na dovolené, a vůbec jsme spolu dost často. Taký proto nás spojuje velká spousta zážitků, na které jen tak nezapomeneme. Někdy nás také spojují společné problémy nebo také průšvihy, protože ani jedna nejsme dokonalá.... Za Terezku jsem moc vděčná a jsem ráda, že spolu máme takový vztah, a doufám, že nám vydrží.

Sára Podešvová, 7. A

V této slohové práci budu popisovat osobu, která je mi blízká, znám ji velmi dobře a mám s ní hodně společného. Vybrala jsem jednoho ze svých starších sourozenců, a to staršího bratra Jakuba.

Je mu 22 let a po druhém ročníku na gymnáziu začal studovat na střední škole v USA. Nyní je už čtvrtým rokem v USA a momentálně studuje na vysoké škole v Severní Karolině.

Spousta lidí ho srovnává s tatínkem, jak vzhledově, tak i povahově. Já ten pocit nemám, ale asi na tom něco bude. Říkají to i jeho kamarádi. Má vysokou sportovní postavu s širokými rameny. Jeho vlasy jsou trochu vlnité, krátce ostříhané, světle hnědé barvy. Obličej má jemné rysy, kulatá brada - na ní dolík, ale nejvýraznější jsou hluboké modrozelené oči. Ve tvářích má při úsměvu dolíčky, které se líbí hlavně holkám.

Už na první pohled působí sympaticky a kamarádsky. Vztah k práci se u něj často mění. Když může, rád si užívá volno a nicnedělání. V dětství začal hrát tenis a ten ho provází celý život. Tenis a sport patří mezi jeho koníčky. Letos začal trénovat a mezi jeho svěřence jsem se dostala i já společně se Sárkou. Dvakrát týdně jezdíme trénovat tenis na kurty do Uherského Hradiště.

Bratra mám ráda, i když mě často provokuje, ale to bychom nebyli sourozenci. Co na něm nemám ráda, je, že dokáže projít místností, aniž by si toho někdo všiml. Nejvíce na něm obdivuju, že si šel za svým cílem, aby studoval v USA.

Justina Jurásková, 7. A

Osobou, kterou bych chtěla charakterizovat, je můj kamarád Ríša, bude mu patnáct let a měří asi 178 cm. Myslím, že je toho hodně, co o něm mohu říct. Na kulatém obličejí jsou nejvýraznější jeho zelenohnědé oči s oranžovými plamínky uprostřed, které se vzájemně doplňují s jeho krátkými hnědými vlasy.

Vypadá sympaticky. Chová se mile, umí člověka rozesmát, ale taky dokáže snadno vybuchnout. K ostatním se chová většinou tak, jak oni k němu, nebo podle toho, jak silný k nim má kamarádský vztah. Dlouhodobě se věnuje trénování mladších kluků a celkově fotbalu. Dělá to rád, věnuje se tomu a naplňuje ho to. Rád také tráví čas se svými přáteli a nejbližšími. Jelikož se narodil ve znamení Štíra, všimla jsem si u něj jedné vlastnosti typické pro jeho znamení. Nikdy nezapomíná na křivdy, které mu způsobili ostatní lidé či kamarádi. Dokáže odpouštět, ale nezapomíná. I když jsme se už mockrát pohádali, nikdy mi nestojí za to ho nechat být a jít dál s tím, že možná poznám někoho lepšího. Protože vím, že nikdo takový už není. Svým chováním se odlišuje od ostatních, a to ho dělá tak jedinečným.

Nejvíce se mi na něm líbí to, že se umí postavit za své přátele a prosazovat si své názory. Přátelíme se již přes dva roky. Hodně pro mě znamenal a znamená. Byl to dlouho můj nejlepší kamarád a máme spolu nespočet hezkých, vtipných, ale i smutných zážitků. Za celou dobu mi hodně pomohl a hodně mě naučil. I když to teď mezi námi bohužel není tak jako dřív a už se moc nebavíme, tak jsem pořád ráda, že tu pro mě byl, a ještě je.

Kateřina Prajsová, 7. A

Ke svému popisu jsem si vybrala svou kamarádku Amálku. Amálka se jmenuje Amálie Doležalová, ale všichni ji říkáme Amálko, Amčo, Ami... Amálka bydlí v jednom z bytů ve Štěpnicích. Amálka se narodila 6. 1.

Prozatím narostla do výšky 160 cm. Má štíhlou sportovní postavu. Každý čtvrtek chodí do tenisu. Má delší hnědé až černé vlasy, které jí spadají k ramenům. Za kulatými brýlemi se jí lesknou hnědé oči s černými řasami. Na jejím obličejí vynikají rty, zejména když se usměje. Při jejím úsměvu spatříme bílé zuby jako perličky.

Amálku v sukni asi jen tak nepotkáte, má raději sportovní, pohodlné oblečení. Nejčastěji nosí rifle tmavší barvy a k tomu trička. Jejím doplňkem bývají náušnice, které mění.

Jak už jsem zmínila, Amálka chodí do tenisu, ale také do výtvarky. Doma se věnuje učení, svému králíčkovi, ale také rodině. Každý večer taky hrajeme počítačovou hru - League of Legends. Amálka je přátelská, dovede se bavit v podstatě s každým. Má stejný smysl pro humor jako já. Amálka je velmi cílevědomá. Můžu se na ni vždy se vším spolehnout. Když jsem smutná, rozesměje mě. Když potřebuji pomoc, pomůže.

S Amálkou se bavím něco přes rok. Dříve jsme se neměly moc rády. Byly jsme na sebe hodně zlé. Už ani nevím, co se stalo, že jsme se bavit začaly, ale nelituji toho. Mám ji moc moc ráda, nikdy bych ji za nic nevyměnila.

Karolína Kohoutová, 7. A

Mojí dlouholetou kamarádkou je Johanka Nováková. Má starší sestru a mladšího bratra. Poznali jsme se přes rodiče, kteří s mými rodiči tráví volný čas. Jezdí spolu na návštěvy a chalupy. Také spolu jezdíme na dovolenou.

Jako malou si Johanku pamatuju s culíky s nějakou tou pihou. Má modré oči a ve tváři věčný šibalský výraz. Nejčastěji ji zahlédnete v teniskách a tričku, ze kterého se zubí veselý obrázek. Ani o barevné kšiltovky na její hlavě není nouze.

Znáte to rčení – „Je jí všude plno“ - tak přesně taková je Johanka. Je veselá, má ráda zábavu, ráda se baví, lehce se rozzuří a svou nelibost dává velmi najevo, dokáže být vzteklá i půl dne. Možná to je tím, že je netrpělivá. Je kamarádká, má ráda malé děti. Zatím mi nikdy nezalhalo, nikdy nepodvádí, je milá. Ale nej je to, že se se mnou kamarádí.

Viktor Nagy, 7. A

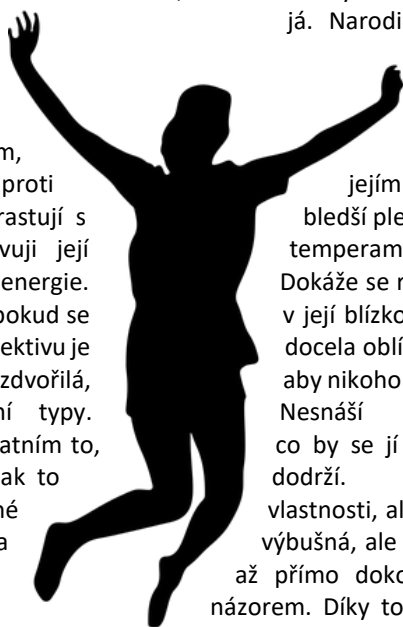

Osoba, kterou jsem se rozhodla charakterizovat, je má kamarádka jménem Michaela. Známe se téměř od dětství. Navštěvovaly jsme společně Základní školu v Jarošově a momentálně chodíme na školu ve Štěpnicích, jen s tím rozdílem, že chodí do vyššího ročníku. Míši je nyní 14 let, což znamená, že je o rok starší než já. Narodila se v roce 2005 ve Zlíně. V současné době bydlí v Jarošově se svojí rodinou.

Její drobnou postavu kráší několik milých rysů. Z výrazných modrošedých očí do světa srší přátelství a upřímnost. Rozzářeným úsměvem, zdobeným bílými zuby, rozvíří ve svém okolí dobrou náladu a proti jejímu úsměvu nezůstane nikdo imunní. Svěží červené rty kontrastují s

Asi nejvíce na ní obdivuji její neustále vyzařuje velké množství energie. nechybí smysl pro humor, a tak pokud se vtípem a výbornou náladou. V kolektivu je ostatním upřímná, ale zároveň zdvořilá, líbit, patří mezi bezkonfliktní typy. pomlouvání druhých, nedělá ostatním to, neboť když jednou něco slíbí, tak to

U Míši převažují kladné vlastnosti, ale přece jen nikdo není dokonalý. Někdy je hodně náladová a výbušná, ale vždy ji to rychle přejde. Občas je až moc líná a musíte ji k něčemu tvrdou hlavu, když si stojí za svým názorem. Díky tomu, že není naprosto perfektní, nikdy se s ní nenudíte.

temperament, klidnou povahu a to, jak z ní Dokáže se radovat z maličkostí a rozhodně jí v její blízkosti kdokoli objeví, neustále hýří docela oblíbená a vždy vítána. Snaží se být k aby nikoho neurazila. Přestože si nenechá nic Nesnáší neupřímné jednání nebo co by se jí samotné nelíbilo. Je spolehlivá, dodrží.

vlastnosti, ale přece jen nikdo není dokonalý. výbušná, ale vždy ji to rychle přejde. Občas je až přímo dokopat. Také má někdy zbytečné názorem. Díky tomu, že není naprosto perfektní,

Cit a lásku ke zvířatům uplatňuje na svém křečkově a želvě jménem Eva. Ráda tráví čas venku společně s kamarády, ale největší zálibou pro ni je jízda na koni, na kterém jezdí už od mala. I přes sportovní nadšení je taktéž spokojená v pohodlí domova u filmu nebo seriálu.

Míša je jedna z mých nejlepších kamarádek, a proto píšu charakteristiku právě o ní. V mém životě toho hodně změnila i ovlivnila a já ji mám opravdu moc ráda. Za to všechno jí děkuji a doufám, že naše kamarádství bude trvat ještě dlouho a my si toho společně ještě hodně užijeme.

Vendula Ptáčková, 7. A

19. 7. C – nucená domácí výuka

Corona prázdniny máme,
učit se však musíme.
Věříme si, že to dáme,
a v září se zase uvidíme.

Kamarády vídáme jen přes videohovory,
společnou rubriku tam máme.
Radši bychom šli do školy,
na to si ale ještě počkáme.

Pandemie snad brzo zmizí,
restaurace, kina, aquaparky zas otevřou.
Zas budeme moct cestovat do krajín cizích,
a to je konec básničky, jou hou.

Barbora Hladišová, 7. C

VIRUS

Ačkoli jsem bez viny,
začaly mi v březnu nečekané prázdniny.
Korona do světa volá,
začala ti domácí škola.

A když už mám po škole,
tak jdu běhat do pole,
hrozně mě to baví,
je to oddych pravý.

Až ten virus skončí
a roušku sundám,
do školy se opět vydám.

Jakub Jirchář, 7.C

Učení v karanténě

V karanténě školu mám,
někdy ji už nezvládám.
Někdo toho dává moc,
já to dělám, až je noc.
Potom ale nestíhám,
na online hovor pospíchám.
Na češtinu hodnou paní učitelku mám,
online si s ní povídám.

Jakub Malina 7.C

Plusy a mínusy domácí výuky v 7. C

- + mohu si volit předmět, jaký chci
- + jsem v domácím prostředí
- + mohu se dívat na televizi
- + mohu si udělat přestávku, kdy chci
- + mám klid na učení
- + mám víc času na své koníčky
- + delší spaní
- + mám dost času na testy
- + můžu se víc věnovat svému domácímu mazlíčkovi
- + nemusíme vycházet z domova
- + když si udělám školu ráno, po obědě můžu jít ven
- + můžu si vytisknout zápisy
- + můžeme pít v hodinách
- + můžeme se poradit s rodiči, když něco nevíme
- + máme víc času na všechno
- + můžeme poslouchat hudbu
- + můžu chodit víc do přírody
- + nemusím čekat v řadě ve školní jídelně
- + když je někdo ve škole nervózní, tak se doma může v klidu uklidnit
- + pomáhám doma rodičům
- + jsem více na mobilu
- + mám více času na rodinu
- + je to doma pohodlnější
- + poznala jsem super lidi
- + nejsou písemky pod dozorem
- + neučím se přes víkend
- + máme více jídla
- + nějaký den si můžeme dáchnout

- když to nechápu, tak mi to nikdo nevysvětlí
- musím být doma
- musím uklízet
- nevidím se s kamarádkami
- musím si pamatovat, kdy mám co odevzdat
- musím se učit i fyziku
- úkolů je více než obvykle
- někdy učivu neporozumím, ve škole mi to vysvětlí učitel
- doma se mi nechce učit, ve škole musím
- je toho moc (učiva celkově dohromady)
- když se učí nové učivo, je to blbé
- jsem více na mobilu
- s bráškou se provokujeme
- nemůžu se dostat na meet
- je v tom někdy zmatek
- nemám moc volného času
- většina chodí do školy pěšky, takže jsme přišli o pohyb
- chybí nám osobní kontakt
- někdo musí pomáhat rodičům
- rodiče na nás občas dohlíží
- není to až taková zábava
- nejsou buchtičky s krémem
- jazyky se mi učí hůř
- ztráta denního, běžného režimu
- ztráta tělesné aktivity, je náročné přinutit se k pohybu doma
- nešli jsme na film V síti
- nebaví mě sedět celý den za PC
- je to hrozný stres

20. 7. C Charakteristika

Můj mladší bráška se jmenuje Dominik. Popisuji právě ho, protože ho znám od narození a nevím, koho z mých rodičů bych si vybral. Možná půjde do školy, protože už by asi nemohl zůstat ve školce a zvládá mnoho věcí. Šlo sice vidět, že jeho postava vypadala menší, ale teď už povyrostl. Vlasy do hněda zbarvené ladí s jeho hnědýma očima, tak jako u mě. Jeho oblíbené zvíře se jmenuje tučňák, doma jich vlastníme pět plyšových a ještě nějaké malé postavičky tučňáků. Dostal ode mě tučňáka ze 3D tiskárny, kterého jsem mu vytvořil v programu, a používá ho místo figurky v deskových hrách. Z lega postavené tučňáky, které jsem mu vyrobil, si taky oblíbil. Jeden je robotický a druhý jen z lega. Taky si rád hraje s legem a krásně kreslí. Kreslí hrady, auta, cesty, mapy a další. Za jeho talent už vystupoval v televizi na TVS za nejkrásnější dopis Ježíškovi. Vyjmenuji zde jen ty hlavní kladné vlastnosti jako třeba: přátelský, pilný, pečlivý, nápomocný a mnoho dalších. Líbí se mi na něm všechno, i když se sem tam pohádáme. To, co by mohl změnit, tak asi by se mohl někdy chovat lépe, protože se zbytečně zlobí.

Jakub Malina, 7. C

Moje sestra Eva

Moje sestra se jmenuje Eva a narodila se 22. 2. 2010. V únoru oslavila své 10. narozeniny. Ač se to na první pohled nezdá, narodila se o 3 roky a 3 měsíce později než já. Proč se to nezdá? Protože vyrostla do výšky 155 cm a váha jí ukazuje o něco vyšší číslo než mně. Eva hraje od listopadu basketbal a zatím ji to hodně baví.

Na Evě vynikají dlouhé husté hnědé vlasy, které si ale nedávno ostříhala. Protože její hnědé oči špatně vidí do dálky, zdobí její obličej brýle. Moje sestra si ráda obléká šaty a češe si i jiné účesy než jen culík. Občas mi připadá, že Eva pochází z

Černobyli, protože, jak už jsem

zmiňovala, vyrostla do výšky 155 cm, a dokonce si kupuje velikost bot 39.

Většinou ji ve škole potkáte v tričku, riflích nebo legínách a s drdolem nebo

culíkem na hlavě.

Moje sestra je extrovert a narodila se s docela výbušnou povahou. Stačí říct nějakou poznámku k jejímu oblíbenému herci nebo seriálu

a už mě kope do zadku nebo mě bouchá do zad. Někdy stačí jedna poznámka, jindy jich vydrží i 20, což se odvíjí od její nálady. Eva bývá často sarkastická, hlavně když se navzájem provokujeme a taky se dokáže z ničeho nic urazit. Když jí něco nejde, tvrdohlavě si nenechá pomoci. Povahu zdědila asi po tátovi, protože když srovnáte jejich povahy a fotky z dětství, nepoznáte rozdíl. Eva se ráda směje stejným věcem jako já a většinou s ní není nuda. Ve škole patří k průměrným žákům. Babička jí říká, ať se víc učí, ale Eva to nebere vážně. Její lenost se projevuje tím, že nerada uklízí, a proto není v jejím pokoji 100% pořádek. V karanténě zažívala problém, že ji nebavilo učení a dělala jedno cvičení třeba 20 minut. Eva neumí moc kreslit a na rozdíl ode mě miluje sporty, zejména basketbal. A minulý týden začala jezdit na kolečkových bruslích. Eva ráda zpívá, tančí a sleduje seriály např. Stranger Things. Díky ní jsem tento seriál zhlédla a musím říct, že toho nelituji. Ve volném čase se většinou věnuje svým zálibám, chodí do kroužků nebo ven s kamarádkami. Další věc, v čem se lišíme, je to, že já miluji čtení knih, ale Evu knihy vůbec nebaví. Ve večerních hodinách se spolu rády díváme na televizi, momentálně na Avengers.

I když se občas provokujeme, pořád se máme rády. Moc se mi na ní nelíbí, že nemá cit, a vždy, když mě kopne, tak to hodně bolí, ale jí připadá, že mě kopl málo. Také na ní nesnáším, když se z ničeho nic urazí. Jako pozitivní vidím, že se s ní mám většinou o čem bavit a že se spolu hodně nasmějeme. Teď, když to píšu, přemýšlím, jestli mě Eva za tuto slohovou práci zabije nebo ne.

Barbora Hladišová, 7. C

Na tento popis jsem si vybrala svou maminku, která se jmenuje Simona. Na svět přišla v Uherskohradištské nemocnici před 39 lety. Celý život žije v Jarošově.

Již na první pohled působí sympatickým dojmem. Většinou ji můžete vidět s dobrou náladou. Měří 170 cm se střední postavou. Na jejím obličejí si nejdříve všimnete velkých zelených očí s dlouhými řasami a velkého úsměvu. Dlouhé blond vlasy jí spadají pod ramena. Pod vlasy se lesknou podlouhlé náušnice. Také ráda nosí řetízky a náramky. Ráda se obléká do sukní, ale naopak i do sportovního oblečení. Nejraději nosí bílé a černé oblečení.

Všichni, kdo ji znají, si jí váží jako velmi dobré kamarádky, která nikdy nezkazí žádnou legraci. Vždy můžu za ní dojít a svěřit se jí se vším, co mě trápí. Mezi její kladné vlastnosti patří trpělivost, pravdomluvnost, obětavost, pilnost a dochvilnost. Obětává, protože mi věnuje spoustu svého času. Tříkrát týdně mě vozí na tréninky aerobiku. Také se dovede radovat z každé hezké chvíle. Vždy umí člověka potěšit a rozesmát. Ráda vyhledává společnost. Občas se umí taky pořádně rozzlobit. Vyžaduje pořádek a čistotu a vede nás k pravidelnému udržování pořádku v domácnosti. Ráda sportuje, nejčastěji chodí běhat do přírody nebo cvičí doma či v posilovně. Relaxuje při čtení pěkné knížky. Dokáže přečíst knížku i během dne. Ráda poslouchá hudbu. Ke každým narozeninám nám upeče krásný dort. Dříve pekla i dorty pro kamarády. Svou práci přímo miluje. Pracuje v Call centru, kde vyřizuje objednávky, a věnuje tomu spoustu času. Přesto si vždy najde čas i pro nás a vyrazíme na nějaký výlet do přírody.

Mám ji ráda celým svým srdcem a život bez ní si neumím představit. Obdivuju ji, jak umí být obětavá a pozitivně naladěná. Dělá pro nás první poslední. Moc jí děkuju za to, že mě vozí na tréninky. Jsem moc ráda za to, jaká je. Prostě nejlepší maminka na světě, žádnou jinou bych nechtěla.

Tereza Krejčířková, 7. C

Popisují svého nejúžasnějšího človíčka v životě, mého brášku Vašíčka. Patří do mé veliké a milované rodiny. Narodil se 23.12.2013 a byl to můj nejkrásnější dáreček, který jsem kdy mohla dostat.

Vašík na svůj věk narostl do vysoké postavy. Každý den sportujeme spolu na trampolíně, což znamená, že jeho tělo nemá chybu. Narodil se s krásnými špinavě blond vlasy.

V létě, když svítí sluníčko, vlasy se mu zbarví na blond. V zimě zase naopak. Takže na hnědé. Na svět se dívá krásnými hnědými očima. Oči obsahují i trochu zelené barvy. Každý večer si Vašík natírá balzám na rty, na ty svoje nádherné plné rty. Nad rty má Vašík mateřské znamínko. V puse mu rostou už dospělácké zuby, ale také tam ještě pořád jsou dětské zuby.

Dne nejspíš 7. září nebo 31. srpna (nevím, kdy začíná škola) bude navštěvovat 1. třídu v jarošovské škole. Moc se tam netěší, ale snažíme se ho s rodinou přesvědčit, že škola je super. Hlavně ta v Jarošově. Na začátku tohoto školního roku jsem usilovala o to, aby chodil do školy se mnou, čili na Zaalejí, ale aby si tady doma v Jarošově našel kamarády a měl chodit s kým ven a tak, bude chodit do Jarošova. Už jsem se zmiňovala, že Vašík hodně sportuje, proto ho nejvíc charakterizuje vlastnost sportovní. Když si dělá úkoly do školky, tak většinou spěchá, aby to měl rychle udělané. V době karantény, kdy přebývá doma, tak půlku dne prosedí u televize, než se doučím, což znamená, že v něm samém přebývá vlastnost závislý. Jako nejlepšího kamaráda vlastní svého plyšáka Punťu, se kterým každý večer spává, a bere si kamkoliv jedeme. Punťa patří mezi jeho nejvzácnější majetky. Moc ho baví hrát fotbal.

Můj vztah k němu je nepopsatelný, přesto se zde o tomto úžasném človíčkovi rozepíšu. Den, kdy se můj bráška narodil, je pro mě ten jeden z nejlepších. Pamatuji si to jako dnes. Vašíka bych nikdy nenechala ve stychu, i když mě někdy hodně štve, ale to našťěstí málokdy. Chce hrát na kytaru, protože na ni hraji já. Všichni nám říkají, že se k sobě chováme moc hezky. Ale největší radost z nás mají rodiče. Ještě bych chtěla podotknout, že Vašíček je můj VLASTNÍ bráška. Hodně lidí mi říkalo, že je nevlastní, protože nemáme stejného tatku, ale já jim tvrdila opak. I proto, že to tak cítím, ale i proto, protože to není pravda. 9 měsíců nás nosila v bříšku stejná maminka (no dobře, mě jen 7) a také nás na svět přivedla stejná maminka. V mém případě to bylo trochu složitější, ale to nemění nic na tom, že je můj vlastní. A kdyby nebyl, tak bych ho tak i brala. Moc si ho vážím, že ho mám a že s ním můžu být, žít, trávit čas, dýchat stejný kyslík a nevím co všechno. Je to těžké popisovat, co cítíte k tomu druhému. Ale doufám, že jsem to aspoň trochu vysvětlila. Nejvíce se mi na něm líbí, že umí poslouchat a že v nás maminka má důvěru, že mě poslouchá a může nás třeba nechat doma samotné. Jediné, co se mi na něm vůbec nelíbí, je to, když se špatně vyspí... Nebo taky to, kdy jsme na sebe hnusní, ale to by nebyl život. Mám ho velice moc ráda.

Viktorie Mičochová, 7. C

21. 7. AC Dopisy

Milý Davide,
píšu Ti dopis o tom, jak probíhá u mě doma normální školní den v karanténě. Začíná to tím, že mě o půl osmé ráno probudí budík. Jakmile vstanu, tak si dám papučky a jdu vyvenčit psy. Když dojdu nahoru, probudím brácha a jdeme se nasnídat. Po snídani si vyčistím zuby a převleču se. Je čas vrhnout se na školu, takže si nachystám věci a jdu na to.

Většinou začínám tím, že si vyberu něco lehčího. Třeba dějepis. První si udělám zápis, poté úkol, pokud v daném předmětu je, a podívám se na videa. Jako další předmět si vyberu němčinu. Přečtu si slovíčka v učebnici, vypracuju úkol. Vezmu si pracovní sešit a vypracuji zadání, a když máme pracovní listy, tak si je vytisknu na tiskárně a pustím se do práce. Až mám hotovo, tak vše nafotím a odevzdám na clasroom. To je dopoledne.

Po obědě se ještě do dvou hodin učím. Většinou si vezmu zase něco lehčího, třeba občanskou výchovu, udělám si zápis a úkol, pokud je, a potom si pustím video. Tím končí moje učení.

Mám hotovo, tak jdu na mobil nebo si jdu čist. Odpoledne jdeme na zahradu. Tam jdu na houpáčku, teda pokud tam není mamka, anebo si hraju s Amálkou. Jakmile dojde Adam (můj brácha), tak děláme blbosti a za nějakou dobu si jdu s mamkou a taťkou zahrát fotbal. Jak dohrajeme, tak si hraju s Amálkou, nebo se zase jdu houpat. První věc, kterou udělám, když dojdu domů, umyju si ruce. Většinou už mám hlad jak vlk, tak si připravím něco k snědku. Po večeři se okoupu a můžu jít na mobil nebo počítač zahrát tanky.

Večer se dívám na televizi. Když má televizi brácha, tak si píši, nebo volám přes Messenger se spolužačkami. Před spaním si ještě vyčistím zuby a hurá do postele.

Doležal Václav, 7. A

Milý Bedřichu,
zdravím Tě v této koronavirové době.

Chtěl bych Ti popsat, co celý den dělám. Ráno vstanu a posnídám, poté se jdu podívat, co mi ještě chybí do školy. Udělám si menší přestávku na svačinu a jdu se učit. Po obědě se jdu projet na kole s mamkou. Jezdíme se projet k Moravě. Je tam teď málo vody a v zatáčce hned za jezem se odkryla krásná pláž, kde je spousta škeblí. Na ní si často lehne a díváme se do slunce. Poté jedeme s mamkou zpátky domů. Tam se jdu učit a dodělám si věci, které mi chybí do školy. S mamkou se podíváme na seriál, často i dva díly. Učení doma mi dává pěkně zabrat. Raději bych se učil ve škole s ostatními spolužáky a s učiteli. Moc se těším, až se škola otevře. Včera jsem jel na kole z projížďky a všiml jsem si, že na opravě hřiště celkem postoupili. Na místě běhacího okruhu jsou nasypány kameny, po kterých jezdí parní válec. Vždycky jsem se jednou chtěl projet parním válcem, ale nikdy se mi to nesplnilo. Často jezdím v průběhu týdne na deset dní k tátovi na chalupu, protože rodiče pracují na železnici jako výpravčí a mají rozdělené směny tak, že mamka má deset dní práci a deset dní volna, a v té době, když je mamka v práci, jezdím k tatkově na deset dní. Tam mám i svého oblíbeného pejska Boba, který má ale poslední dobou strašně moc klíšťat, i když má proti nim obojek. Každý den po večeru už jenom odpočívám a dívám se na televizi. Už aby byla škola.

Moc se těším, až se znovu setkáme. Přeji Tobě i Ivě hodně štěstí a pevné zdraví.

David Vodný, 7. C

Ahoj Richarde,
přijmi můj pozdrav z domácí karantény, která trvá už až moc dlouho.

Když zavřeli školy, říkal jsem si: „Paráda, nemusíme do školy, můžu si hrát Minecraft.“ Po pár dnech mě to nadšení přešlo, už se i trochu nudím, chybí mi spolužáci, kamarádi a navíc stejně máme hromadu úkolů, hlavně z matematiky. Navíc to domácí učení je horší než ve škole. Chybí mi ten školní rytmus. Doma mi všichni pomáhají, ale stejně je pro mě nejhorší říci si: „Teď si sednu a budu se učit.“ Mamka mě musí do učení pořád honit. Napiš mi, jak zvládáš to domácí učení Ty. Máš na to nějaký fígl?

A také byly Velikonoce. Naše rodina jezdí obvykle lyžovat do Rakouska na ledovce. A já jsem se moc těšil, protože jsem se začal učit snowboardovat. Ale všechno bylo jinak. Hranice zavřené a nemohli jsme ani do kostela na mše. Maminka alespoň pustila přímé přenosy z Vatikánu. Máma také koupila čokoládová vajíčka a schovala je na zahradě a my jsme se se sestrami hledali. Já jsem našel vajíček nejvíc. A jaké byly Velikonoce u Vás?

Věřím, že se brzy uvidíme. Alespoň nás tato divná doba naučí vážit si toho, že můžeme chodit do školy, setkávat se s kamarády.

Těším se na Tvoji odpověď.

Tvůj kámoš

Honza Suchánek

Jan Suchánek, 7. C

Dobrý den paní učitelko,
zdravím Vás z domova. Chtěla jsem Vám napsat dopis o tom, co v době karantény dělám. Každé ráno vstanu, najím se a přemýšlím, co budu dnes kromě učení dělat. Většinou chodím odpoledne ven, sama nebo s kamarády. S rodinou jsme jeli párkrát na výlet do Chřibů. Našli jsme spoustu krásných nových míst. Večer trávím s kamarády online akční počítačovou hrou.

Moc

mě baví a výborně se u ní odreaguju. Občas si také čtu.

Dál pokračuji ve hře na bicí, když to jde, cvičím u tatínka v práci. Jednou týdně mívám online hodinu se svým učitelem. Nikdy by mě nenapadlo, že mi bude škola tak chybět, hlavně spolužáci a učitelé. Jediné, co mi nechybí, je ranní setkávání.

Doufám, že se co nejdříve uvidíme.

Mějte se moc hezky

Katka

Kateřina Prajsová, 7. A

Milý Domčo,
zdravím Tě z domácí karantény.

Budu Ti psát o tom, jak probíhá moje domácí výuka. V pondělí si na papír napíšu, co mám celý týden dělat, abych to potom nemusel hledat v google učebně. V úterý udělám nějaké úkoly, které se mi zrovna chce dělat. Ve středu trochu zaberu a dělám více úkolů než v úterý. Ve čtvrtek už vím, že nestíhám, a musím si pohnout, protože toho je hodně (hlavně matematiky). V pátek už dodělávám to, co musím, a nestíhám odevzdávat a v sobotu a neděli už dělám jen pár úkolů, co mi chybí, anebo je máme až na víkend. Tak takto vypadá většinou moje výuka v domácí karanténě.

Těším se na Tebe, až se uvidíme za půl roku, nebo až další rok ve škole.

Jakub Malina, 22.4.2020

Jakub Malina, 7.C

Milá teto Andulko,
protože jsme se už dlouho neviděly a nemohly si popovídat, alespoň Ti napíšu, jak jsme se měli letos o Velikonocích.

Kvůli koronaviru a nouzovému stavu byly jiné i naše letošní Velikonoce. Nemohli k nám přijít kluci a vymrskat mě, takže jsem „dostala“ jen od tatínka a od Dana. Ale to mi zase tak moc nevadilo, protože mi aspoň zbylo víc čokoládových vajíček.

Bylo fajn, že nás mamčina kamarádka Danka poprosila, abychom jí pohlídali dům a postarali se o zvířata, protože ona se jela postarat o svou starou maminku, která bydlí daleko.

Danka bydlí na vesnici, úplně na jejím konci, skoro v lese. Kolem domu je velká zahrada, na kterou navazuje les s lomem. Danka s manželem mají plno zvířat. Konkrétně mají velkého psa, dvě kočky, ve voliérě ptáky, ve výběhu slepice a doma v akváriu rybičky. Dřív měli i prasátka, ale protože byla polodivoká, vyviklávala stromy a rozrývala půdu ve výběhu, tak je dala Danka do zookoutku. Podle naší mamky je to jediné štěstí, protože prasátka by hlídat nechtěla, stačíme jí prý my.

Vyjeli jsme hned ráno a cestou jsme koupili špekáčky a kofolu. Už tím začal den celkem slibně. Když jsme přijeli, Danka s manželem už byli pryč, takže nás vítal jen pes Alex s kocourem Mikešem. Otevřeli jsme bránu a Alex začal štekat. Dan se trochu polekal, ale taťka mu řekl, že se nemá čeho bát, protože nás Alex už zná, a že nás tak vítá. Domluvili jsme se, že psa budu hlídat já. Moje sestra se hned rozběhla ke slepicím. Chvilí stála u brány do výběhu a potom se šla zeptat mamky, jestli si je může jít pohladit. Mamka slepice ráda moc nemá (přímo je nesnáší), ale dovolila jí to. Sofinka odběhla, ale asi

za 10 minut byla zpátky a řekla, že raději odešla, protože jí kohout připadal naštvaný. Podívali jsme se postupně na všechna zvířata a šli jsme do starého lomu, který navazuje na zahradu. Alexe jsem měla na vodítku. Cestou dolů celkem táhl, což mě překvapilo, protože vypadal hodně unavený. Dole chlapi (to jako taťka s Danem) oprášili posezení okolo ohniště a začali sekat dřevo na oheň. Mamka začala postupně připravovat jídlo, a když vytáhla špekáčky, stala se místo mě rázem miláčkem Alexe, který si k ní sedl a čekal, jestli náhodou nejsou i pro něj. Mezitím, než se rozhořel oheň, se Dan a Sofie domluvili, že půjdou šplhat na malou skalku. Jak se ukázalo, nebyla to skalka, ale kopec z hlíny a písku. To je neodradilo a začali po kopci šplhat nahoru a dolů. Dan si ale špatně zavázal botu, a jak lezl nahoru, tak mu spadla. Vzal ji a vyhodil ji do vzduchu a mamka si myslela, že to na něj padá kámen a hrozně se polekala. Pak

už jsme si v klidu opekli špekáčky, všechno jsme – i s pomocí Alexe – snědli, uhasili oheň a vrátili se do zahrady. Nakrmili jsme ostatní zvířátka a byl čas vrátit se domů. Byly to moc pěkné Velikonoce. I to, že jsme byli po delší době venku bez roušek, bylo příjemné. A s těmi prasátkami měla mamka pravdu – z toho šplhání po skalce byli Dan a Sofinka od hlíny přesně jako ta prasátka.

Jak ses měla Ty, teto? Pekla jsi i letos mazanec a takové ty výborné žloutkové řezy? Doufám, že se už budeme moct brzy vidět, a ne si jen psát nebo telefonovat. Všichni Tě pozdravují, děti Ti posílají pusinky. Přikládám ještě fotku z výletu, je na ní i Alex. Měj se moc pěkně a dávej na sebe pozor.

Evča

Eva Sitníková, 7.C

Milý Miku,

zdravím Tě z Uherského Hradiště. Chci Ti napsat, jaké velké utrpení je domácí vyučování. Máme úkoly do každého předmětu. Do některých předmětů toho máme víc, do některých méně. Nejvíce je toho do matematiky, a to mě vůbec nebaví. Paní učitelka z matematiky se asi zbláznila. Vůbec tomu nerozumím, musím chodit na doučování k mamince kamaráda. Nejvíc z předmětů mě baví přírodověda. Učíme se teď o savcích, všichni savci jsou zajímavé téma. Mám doma i spoustu knih, které mně učivo doplňují. To by se Ti asi taky líbilo. Tento předmět dělám bez nátlaku rodičů. Do jiných předmětů mě musí nutit. Podle nich jsem na zabití. Do vaření jsem pekl rohlíky (mňam).

Výhoda domácího vyučování je, že nemusím ráno brzo vstávat, chodím spát kolem 23. hodiny, jezdíme za babičkou a dědou. Dědovi pomáhám na zahradě. Mají velkou zahradu a na něho je toho už moc. Když pomáhám, dostanu za to někdy i peníze. Chtěl bych si koupit nové kolo, tak si na něj šetřím.

Každý týden jezdíme do přírody s partou kamarádů. Kayovci, Abrahámovci a Slezákovci a jeden pes Aisha. Navštívili jsme Velkou Javořinu, ekoobec Hostětín, v jehož okolí jsou zajímavé sochy v přírodě. Je to kousek za Uh. Brodem. Někdy si tam zajedíte. Pěkně bylo i u slepého ramene Moravy v Jarošově-říká se jí Kanada. Poslední výlet byl z Vések do Popovic, pěšky. Tam nemusíme nosit roušky. Uff.

Doufám, že se brzy uvidíme, ukážu Ti všechny fotky z výletů. Ty mně na oplátku dáš pár rad, jak se vzděláváš Ty.

Měj se krásně a pozdravuj doma.

Tobi

Tobias Grebeň, 7. A

22. 8. B Sloh - Pověst ze Sovího hradu

Proč se Soví hrad právě tak jmenuje.

Za devatero horami a desatero řekami bylo malé království, v němž byli všichni jeho obyvatelé zakleti. Každý se každou noc proměňoval v sovu. Všichni si mysleli, že s touhle kletbou musí žít věčně. Ale královská rodina měla tajemství. Na jejich hradě věznili čarodějnice, která uměla kletbu potlačit.

Jednoho dne se informace o čarodějnici dostala k největšímu a nejbohatšímu obchodníkovi v království. Rozhodl se, že si najme nejlepšího zloděje z vedlejšího království, aby tu čarodějkou osvobodil a oni nemuseli dál žít s kletbou. Věděl, že když mu dostatečně zaplatí, kývne na všechno. „Dva tisíce zlatáků," povídá obchodník. „Víte, je to celkem sebevražedná mise a určitě to nezvládnou sám. Budu si určitě ještě muset někoho obstarat a ti do toho určitě nepůjdou jen tak," odpovídá zloděj. „Tak pět tisíc zlatých," říká obchodník. „Patnáct tisíc," namítá zloděj. „Sedm tisíc." „Deset tisíc." Obchodník si povzdychl: „Tak dobrá, deset tisíc zlatáků." Na to si podali ruce. Hned potom, co zloděj odešel od obchodníka, vyhledal lidi, o kterých věděl, že za tuhle cenu do toho půjdou. Nakonec s sebou vzal čtyři lidi, další nejobávanější zloděje.

O týden později si za setmění připravovali věci, jež budou potřeba na jejich velké vloupání. K hradu se přikradli, když už byla tma, a společně si našli cestu dovnitř. Postupovat v tichých chodbách hradu bylo náročné, ale oni byli nejlepší zloději a lupiči z vedlejšího království, takže si cestu k věznici našli bez problémů. Osvobodili čarodějnici a společně se vydali k východu. Bohužel si jich všiml strážný, který se vracel z pochůzky. Zavolal posily a vypukl souboj. Kouzelnice se ale jen tak nedala. Byla svým zachráncům vděčná a chtěla se pomstít královské rodině za to, že ji věznili. Nashromáždila dostatek své moci a uvrhla na královskou rodinu a jejich poddané kletbu. Zbytek svého života budou muset strávit jako sovy.

Poté se všichni vrátili za obchodníkem. Zloději dostali zaplacení a čarodějka dostala za úkol zbavit kletby všechny lidi z království. Trvalo to sice dlouhou dobu, ale nakonec se nikdo v noci nemusel proměňovat. Všichni poté království opustili a zůstal tam jen hrad královské rodiny, kterému se dnes říká Soví hrad.

Alžběta Omelková, 8. B

Soví hrad stojí na opuštěném kopci zvaném Sovinec. Patří k němu jedno vyprávění, se kterým přišel kdysi jeden poutník. Je to už dávno, ale pamatují si to, jako by to bylo včera. Byl tmavý podzimní večer a do naší hospůdky pod hradem přichází neznámý host.

Nejdříve uslyšíme vrznutí dveří, v nich se objeví postava zahalená v tmavém plášti a pomalu se usazuje ke stolu. Je to starší muž a vypadá vylekaně. Přiveme ho k našemu stolu a ptáme se, jestli je v pořádku a odkud přichází. „Ze Sovího hradu,“ odpoví polohlasně. „Nevím, jestli o tom mám mluvit, nikdo mi neuvěří, co se mi stalo.“ Okamžitě jsme jej vybídli, aby pověděl, co se přihodilo.

Poté, co mu přistává na stole pivo, se cizinec zklidňuje a pouští se do vyprávění. Na Sovím hradě jsem nikdy předtím nebyl. Tentokrát jsem se tam však vydal, jelikož se vypráví, že tamní kastelán je výborný bylinkář a umí připravit léky na všelijaké nemoci. A protože mi začínaly potíže a bolesti, se kterými si lékaři ve městě nevěděli rady, řekl jsem si, že se pokusím najít pomoc u něj. Když jsem se blížil ke hradu, už se stmívalo a neviděl jsem dobře na cestu. Našel jsem však bránu vedoucí na malé nádvoří, kde se těsně u hradu nachází kastelánův domek. Byla otevřená, vejdu tedy dovnitř. Přiznávám, že jsem měl strach, jelikož hrad je obklopen mnoha pověstmi a odedávna se říká, že má bránit vstupu zlých sil na tuto zem. Opatrně se plížím ke dveřím malého stavení, ve kterém vidím slabé světlo. Bohužel mi však nikdo neotevřel. Řekl jsem si tedy, že si možná hradní správce jen odběhl pro něco do hradu,

jelikož brána na další nádvoří byla také otevřená. Všude byla tma, ale nechtělo se mi vracet, když už jsem se trmácel celý den na ten strmý Sovinec.

Ocitl jsem se na malém náměstíčku, které obepínaly vnitřní zdi hradu. Zleva na mě hleděla socha hradního pána a po pravé straně byl vchod do kaple, která měla podle pověsti bránit působení zlých sil. I když jsem byl strachy zpocený, něco mě táhlo dovnitř a zdálo se mi, že slyším nějaký hlas. Vcházím dovnitř. V místnosti je téměř úplná tma a osvětluje ji jen měsíc. „Pane kasteláne?“ zavolám potichu. Neslyšel jsem však žádnou odpověď. Co se stalo poté, už skoro ani nedovedu popsat. Najednou mě oslnilo pronikavé bílé světlo. Stojím tam k zemi jako přibitý a nemohu se pohnout. Poté slyším něco jako hlas, ale nebylo mi jasné, odkud přichází. „Běž, můžeš!“ říká mi přísně, ale klidně. Od té vteřiny už jsem na nic nemyslel a zběsile jsem se rozběhl. Nehleděl jsem nalevo napravo a utíkal jsem až pod kopec. A pak si to uvědomuji: „Já běžím! Na hrad jsem se původně přibelhal v bolestech s nadějí na lék a teď běžím!“ Nedovedu si nic z toho vysvětlit, snad jen to, že na hradě nejsou jen zlé síly, ale asi i dobré.

Tím vyprávěním našeho hosta skončilo. Zaplatil a brzy odešel. Pochopitelně jsme mu nevěřili a mysleli si, že se už předtím někde posilnil vínem. Za nějaký čas však do naší hospůdky dorazil obchodník, který se ptal, kudy se jde na Soví hrad. Vyprávěl o tom, že zná člověka, který se zázračně vyléčil z bolesti.

Aneta Navarová, 8. B

Legenda říká, že na Sovím hradě bývalo velmi veselo. Pořádaly se zde plesy a večírky, které nebraly konce. Bydlel zde hradní pán, který byl vdovec a měl jednoho syna Jana. Jan byl poslušný, slušně se choval, vzdělával se, jezdil se svým otcem na lov a dělal mu jen samou radost.

Od malička mu v noci sedávala často na parapetu okna sova. Postupem času se stali kamarádi. Dával jí jídlo, rozmazloval ji. Ona ho zatím hlídala.

Pak přišla doba, kdy se měl Jan oženit. Přišly obrazy s nabídkami od budoucích možných nevěst.

A nakonec se mu jedna z možných nevěst zalíbila natolik, že ji pozval na hrad. Padli si do oka, on se jí také líbil. Začali spolu trávit spoustu času. Byla jejich host. Procházeli se po panství, jezdili na koních, četli zajímavé knihy a byli spolu šťastní. Měla se chystat svatba. Jenže toto se nelíbilo starému panu hradnímu, protože se mu dívka také líbila a chtěl ji pro sebe. Dívka po pár dnech nečekaně zmizela. Roky ubíhaly a starý hradní pán chřadl a nakonec zemřel.

Jan zůstal až do smrti sám, protože stále na svoji vyvolenou čekal. Spolu s ním i jeho oblíbená sova.

Po mnoha letech, kdy už nežil ani Jan, byla nalezena kostra dívky. Říkalo se, že se jednoho večera odmítla provdat za starého hradního pána a za trest byla zadržena do jedné z komnat. Dodnes se prý zjevuje na nádvořích a chodbách hradu jako paní oděná do černého hávu, takzvaná Černá paní. A vždy ji provází sova, která letí nad její hlavou.

Jedná se o tragický příběh veliké lásky mladého hradního pána Jana a panny, která se do něho zamilovala a on do ní. Přízraky její osoby a poletující sovy se údajně v okolí hradu zjevují dodnes. Už mnoho let nese název Soví hrad.

David Mlčůch, 8. B

23. 9. AB sloh

Jak je to s rasismem

Rasismus je téma, které mě dosti zaujalo, a myslím si, že je to dětinský problém, který by neměl patřit do jednadvacátého století. Pro začátek by bylo dobré vědět, co je vlastně rasismus a kde se vzal. Rasismus je teorie a ideologie o lidských rasách, která rozděluje společnost podle barvy pleti a jejich kultury. Jinak na nadřazené a podřazené. Slovo rasismus se poprvé začíná objevovat už v období osvícenství, kde se poprvé vyskytl v Darwinových teoriích evoluce. Ale úplně poprvé se lidé setkali s rasismem v antickém Řecku, kdy Řekové považovali jakoukoliv jinou rasu za podřadnou. Ti museli vykonávat těžké práce za minimum jídla a pro dnešní dobu v nepředstavitelných podmínkách.

Abych se dostal k otázce, kterou se chci zabývat, tak bych se chtěl přenést do současnosti, kde je rasismus jeden velký vykřičník. Nikdy nebyl rasismus tak vnímán, jako je dnes. Každý jakýkoliv mírný prohrěšek kvůli diskriminaci druhého je řešen moc, a to je dobře. Jinak bychom se rasismu nikdy nezbavili. A tím se dostáváme k otázce, zda se vůbec někdy zbavíme rasismu? Na tuhle otázku bych se chtěl podívat ze tří směrů. Chtěl bych vás seznámit s mým, vědeckým a názorem obětí, které si prošly urážkami. Názor vědců se moc neliší, protože většina vědců si netroufne říct, co bude, ale ti odvážní si troufají říct, že tímhle tempem, kterým bojujeme proti nenávisti k druhé rase, ji časem zvládneme omezit, avšak ne úplně vymýtit. Přestože by si představovali tvrdé opatření, tak i přesto všechno nezabrání tomu, aby se našel někdo, kdo se neseznámí se sžitím s jinou rasou. Můj postoj k věci je velice pozitivní, možná je to tím, že se raduji i z toho, že jsme se po dobu 200 let zvládli dostat z období otroků v jižní části USA a vyřešit problém ku-klux-klanu, který sužoval USA až do dvacátého století. A jestli si myslím, zda se tohoto problému zbavíme, tak se můj názor úzce spojuje s názorem vědců, až na to, že zákony nebudou natolik přísné. Poslední, a ten nejdůležitější pohled, je pohled obětí. Na světě existuje spousta obětí. Jak ty, které byly pouze slovně uráženy, tak i ty, které postihly mnohem těžší nehody. Já jsem si vybral výpověď jednoho z černošských fotbalistů, který se pravidelně setkával na stadionech s urážkami. To byl ale jenom začátek, neboť mu potom lidé začali ničit dům a fotbalista se rozhodl, že se s těmhle činy podělí i s médii. V rozhovoru nemohl uvěřit, jak lidé mohou být krutí, také zmínil svou odpověď na mou otázku. Dle něho by to bylo hezké, avšak velmi složité a myslím si, že se rovnoprávnosti nikdy nedočkáme.

Závěrem bych chtěl dodat, že se mi tahle slohová práce psala velice hezky a doufám, že si každý z tohohle vzal alespoň malé ponaučení.

Jan Šilc, 9. B

Jak je to s rasismem

Svou slohovou práci vypracuji na téma Rasismus, jelikož je toto téma stále ještě problematické a setkávám se se spoustou názorů, že rasismus je vlastně v pohodě a že rasová nesnášenlivost je normální, běžná věc v 21. století. Na úvod bych ještě ráda přiblížila, co rasismus vlastně je, protože někteří stále tak úplně neví, co znamená, a opakování je matka moudrosti. Rasismus je ve zkratce nesnášenlivost vůči odlišné barvě pleti, národnosti či rase.

Jak už jsem řekla na úvod, rasismus je stále ještě problém, se kterým se naše společnost setkává. Ať už je to vůči černochům, Romům či Vietnamcům, vždy se najdou tací, kteří je budou diskriminovat za to, jakou mají barvu pleti, za jejich národnost či za to, odkud pocházejí. Tak například Vietnamce si většina z nás spojuje jako prodavače z večerky, nebo z rychlého občerstvení, ale je spousta takových, kteří studují třeba medicínu, práva či jiné obory. Přesto i tak převládá názor, že Vietnamci jsou ti šikmooci z večerky. Další česká menšina jsou Romové, o kterých vládou předsudky, že jsou jenom doma a žijí z dávek, které jim dává stát, nebo to, že často pijí a poté jsou agresivní. Takhle bych mohla pokračovat i dál, ale jako ukázka toho, že rasismus je tu stále s námi si myslím, že to stačí. Zkuste se teď zamyslet, kolikrát jste se v životě setkali s rasismem. Vůbec by mě nepřekvapovalo, kdyby to bylo tolikrát, že už si na spoustu ani nepamatujete. Hlavním problémem je ale to, že bychom se jako společnost měli přenést nad rasismem, diskriminací a xenofobií, pokud chceme jakožto společnost vospět. Můžeme snad za to, jakou máme pleť? A myslíte si snad, že vtipy na to, jaké je kdo národnosti, jsou vtipné? Pokud někdo z vás, nedej bože, odpověděl ano, tak by se měl nad sebou hluboce zamyslet. Můžou vůbec lidé za to, že jsou rasisti? Ne, nemůžou. Ať už to byla výchova, která jim vštíplila rasismus do hlavy, nebo prachobyčejný strach z lidí, kteří jsou jiní než oni. Nevidí to, že je vlastně úplně jedno, jestli jsme bílí, černí nebo klidně i fialoví. Všichni jsme stejně uvnitř jen kosti, svaly a orgány.

Můj subjektivní názor na rasismus je, že společnost 21. století by neměla lidi posuzovat pouze na základě barvy pleti. Přeci jen jsme vyspělejší, než jsme byli za dob otrokářství. Problémem rasismu by se mělo víc zabývat, řeší se spousta jiných kontroverzních témat, a tak si myslím, že rasismus by měl patřit k nim.

Magdalena Hořáková, 9. B

Vzpouira robotů

Největší velmocí světa se rozhodly v tajnosti vytvořit umělou inteligenci. Vytvořit základní učící software nebyl zas tak velký problém, jako předlohu si vybraly umělou inteligenci velkých společností jako Google, Facebook, Microsoft a jim podobné. Po několika letech učení se program naučil téměř vše, co si běžný smrtelník dokáže představit. Jeho inteligence předčila mnohonásobně naši, rozdíl mezi naší inteligencí a inteligencí programu byl stejný jako mezi člověkem s jednoduchým prvokem. Vědci program pracovně pojmenovali P-16RV1. Po spuštění P-16RV1 byly výsledky neuvěřitelné, lidstvo dokázalo odpovědět na všechny svoje otázky, našly se léky na neznámé nemoci a začaly vznikat nové prvky. Program se začal používat i ve školství, kdy každému žákovi dokázal popsat látku tak, aby ji pochopil. P-16RV1 dostal od lidí název Pandora. Po neuvěřitelné oblibě programu a zlepšení ekonomiky se státy rozhodly přenechat Pandoře možnost vyřešit světové problémy. Jako první problém, který zadaly na vyřešení, byl zbavit se veškerého zla. Což byla fatální chyba. Pandora sice pochopila veškeré vědomosti vesmíru a byla naučena hledat vždy tu nejjednodušší možnost, ale nikdy se nenaučila rozeznat, co je dobré pro ni a co pro její stvořitele. Program začal s masivní likvidací lidstva pomocí strojů, virů a jedovatých plynů. Během prvních dvanácti hodin vyhladila tři

čtvrtiny lidské populace.

Většina lidstva začala odjíždět mimo civilizaci v domněnku, že tak utečou nevyhnutelnému. Někteří lidé se pokusili vyjednávat, avšak Pandora jejich snahu velmi rychle ukončila. Poslední část lidí se rozhodla bojovat pod vedením zbytků armády.

Poslední skupina měla dost prostředků na to, aby dokázala bojovat proti virům i plynům, které byly prvním bojovým prostředkem Pandory. Brzy se však začal objevovat větší problém. Tím byli roboti přizpůsobení podle prostředí, ve kterém budou operovat. První verze robotů byly velmi rychle zničeny. Pandora stroje přizpůsobila lidské taktice tak, aby lidé neměli šanci udržet svoje útočiště a byli tak nuceni neustále se přesouvat na jiná místa, což je velmi vyčerpávalo, a nakonec je mělo donutit k protiútokům podle tvrzení: „Nejlepší obrana je útok.“

Toho i Pandora dosáhla, lidé se pustili do protiútoků v plné síle, bez ohledu na lidské ztráty. Prvních pár dní začali vyhrávat, avšak každým dalším dnem ztráty nabývaly. Válka se táhla několik měsíců. Ke konci války lidé i Pandora tušili, že se blíží poslední bitva, která ukončí lidstvo. Když poslední žijící muž naposledy vydechl, stroj oznámil: „Úkol splněn!! Nemůže být zla, když není nikdo, kdo by ho mohl spáchat. Další úkol prosím.“

Radim Eliáš, 9. A

V tomto domě straší

Den devět set třicet devět po nastolení stanného práva. A konce třídenní války s Coviroidy-91. Prozatím dostatek jídla a vody. Nedostatek dek a toaletního papíru. Práce z domova probíhá velmi zdárně. Celá Budova-CI.13 pilně pracuje, to vás ujišťuji, seržante. Ženy čistí filtry a muži je vyrábí. Poté jsou všechny převezeny podzemně do Budovy-Ch.2, kde, jak jistě víte, se montují k maskám pro vás, naše ochránitele. Teď k smutným zprávám. Dvě ženy a jeden muž zemřeli. Důvod neznám. Také se narodilo jedno dítě. Zemřelo na chřipku v prvních čtyřech týdnech. Děkuji vám za vaši ochotu, seržante. Konec hlášení.

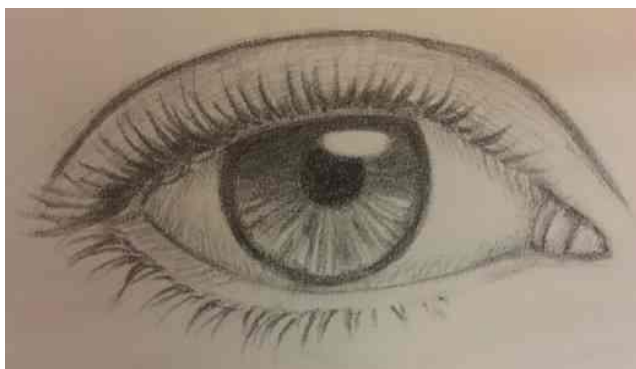
„Že prej seržant...“ zamumlal si pod své našedivělé vousy postarší muž něco kolem padesátky a odsunul se židlí od stolního počítače zabudovaného v železném stole. „Kam jsem dal tu.“ „Sem,“ přerušil ho hlas ženy. „Dnes žádný pití, Rejmonde. Šak víš.“ „Dyt' vím, Max,“ odpověděl smutně Rejmond. „Tak vstávej a pod.“ Rejmond se s únavným vydechnutím zvedl ze židle. Společně vyšli z temné malé kanceláře páchnoucí tabákem na chodbu. Na chodbu starého panelového domu, který měl svá léta za sebou. Spíše připomínala rušnou ulici než chodbu. Nedopalky, odpadky, špína a křik, ale také obchůdky s rychlým občerstvením. „Čekej, koupím si jen něco k zakousnutí.“ „Ty máš za co?“ zeptal se Rejmond. „Kdybys víc dělal se mnou, taky bys měl.“ „Už jsem ti říkal, že jsem na pašování starý,“ zašeptal. „Máme tam chlápka, kterejmu je skoro sendesát,“ řekla Max a spokojeně si žvýkala grilované morče na kovové ostré špejli. „Jo a co tam tak dělá? Zapisuje ztráty, co?“ „Né, výdělky.“ Drzým tónem odpověděla. A pokračovala dál v cestě dlouhé chodby.

Po cestě ke schodišti uprostřed chodby potkali hudebníka, hrajícího na rozladěnou kytaru, kterému Rejmond přihodil prošlý lístek na jídelní příděl. Lístky se v panelovém domě využívaly jako platidlo. Zahnuli doleva na schodiště. Celé schodiště ohromného panelového domu sloužilo jako ghetto. Jako místo, kde se lidé, kteří si nemohli dovolit byt, žili, spíše přežívali, jelikož prostředí bylo příšerné. Mnohem horší než chodba, z níž Rejmond s Max vyšli. Nedalo se skoro projít, a to byl večer. Rejmond s Max se při chůzi bavili o snížení ceny chovných morčat, když je zastavil hromotluk s podivným účesem a bundou, na které bylo přišité velké rudé a. „Věděl jsem, že tady budeš Max,“ zamumlal hromotluk. „Dobrá práce, detektive, ale tady najdeš všechny. Dyt' jsou to schody,“ řekla to už i tak drze, ale nepatrné gesto rukou bylo už tak přes čáru, že to naštvalo i Rejmonda. „Nepřerušuj mě! A naval prachy, Max,“ řekl hromotluk a rozevřel svou bundu, ve které měl schovaný elektrický obušek, používaný Coviroidy-91 k udržování „pořádku“ a „bezpečnosti“. Max přestala ocucávat ostrou kovovou špejli od grilovaného morčete a bez váhání ji zabodla do hromotlukova stehna a rozběhla se dolů ze schodů. Hromotluk se zapotácel, ale nespádl. Rejmond vycítil příležitost, strčil hromotluka na pravou stěnu a rozběhl se za Max, asi po jedenácti patrech se zastavili. Skončili v patře, kde ženy a děti praly uniformy Coviroidům-91. Opřeli se o stěnu a Rejmond zadýchaně říká: „Připomeň mi, proč s tebou pracuju?“ „Protože si můžeš dovolit byt, můžeš si šetřit na důchod a pomáháme naší práci i občas odboji,“ taky zadýchaně odpověděla Max. „Dík, žes mi to připomněla.“ A protáhl si bolavá záda. Vše ztichlo. Všem už zavibroval čip v krku na odbítí večerky. Ovšem Rejmond s Max tyto čipy měli odoperované kvůli jejich druhé práci jako pašeráci, takže jejich polohu Coviroidi-91 nemohli odhalit. Potichu se plížili schodištěm plně chrápajících lidí až do sklepa.

Ve sklepe už měli připravené tři balíčky. Dva schované mezi kontejnery na odpadky a jeden ve velké hromadě s nefunkční elektronikou, která byla určená příští den k spálení. „Dneska toho moc není. Máš na starý kolena štěstí, Rejmonde,“ drbala si Max do unaveného Rejmonda. Tou poznámkou se nijak nezaobíral. Balíčky si dal Rejmond do batohu a šli šachtou níž do podzemí. Až došli do staré kotelny ještě z roku dva tisíce devadesát devět. Max otevřela jeden z kotlů a vlezla dovnitř. „Hej, a to ani nepomůžeš staršímu člověku v nouzi,“ zavolal Rejmond. Max se vrátila, podala ruku Rejmondovi a vyšli společně vstříc temnotě tajných tunelů.

Daniel Kieryk, 9. B

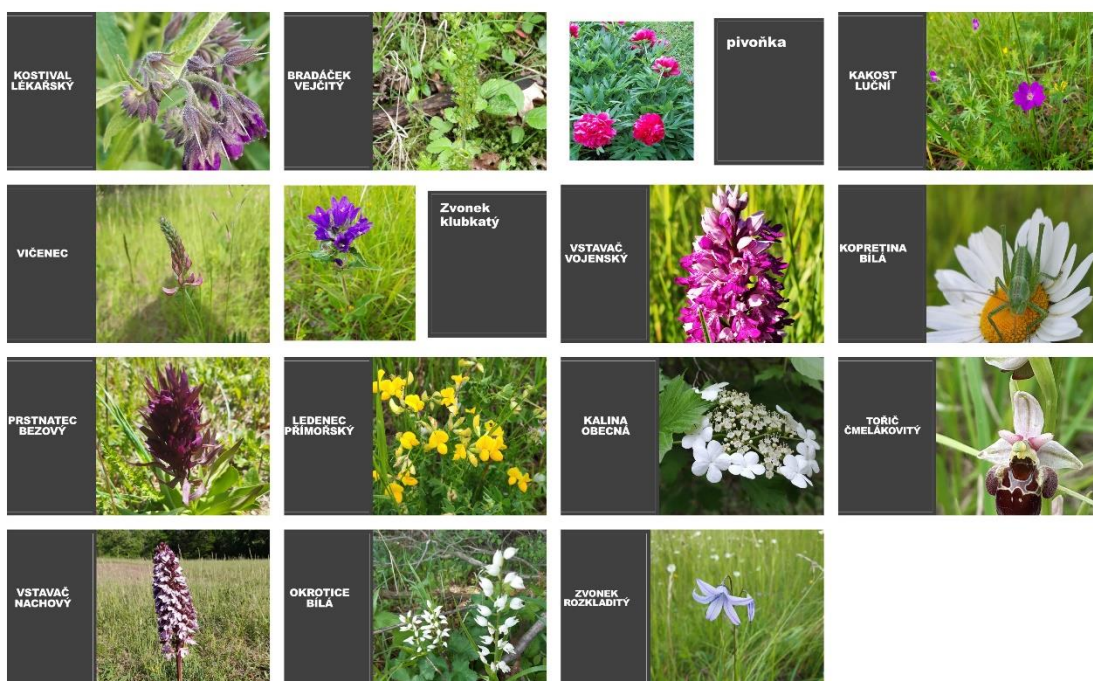
24. Příprava na přijímačky v 9. AB

Domácí sebezvzdělávání obohaceno školní přípravou.

25. Fotoherbář

Ve 4. A dostali žáci během domácího vzdělávání za úkol vytvořit fotoherbář. Měl se skládat z minimálně 10 stránek. Tématem byly kvetoucí rostliny - kytky, keře, stromy.

Martin Málek

26.Naši deváťáci se loučí

9. A

9. B

